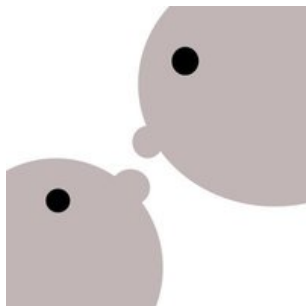

VIRTUÁLNA REALITA BEZ HRANÍC

2011

Zborník

Zuzana Chovancová, Kristína Jánošová, Barbora Kamrlová, Daniela Onačilová,
Miroslava Valíková a Ivana Varhaníková

UNIVERZITA KOMENSKÉHO BRATISLAVA
FAKULTA MATEMATIKY, FYZIKY A INFORMATIKY

BRATISLAVA, 18.3. 2011

Vydavateľstvo:	Knižničné a edičné centrum, Univerzita Komenského, Bratislava
Editor:	Ivana Varhaníková
Obálka:	žiaci ZUŠ DK, Bánovce nad Bebravou, Ivana Varhaníková
Ilustrácie:	Eliška a Martinka Jurčíkové
Webstránka:	sccg.sk/~varhanikova/vrbh
ISBN:	978-80-89186-79-2

Obsah

Pár slov na úvod	4
Program	5
Pozvané prednášky	7
Hľadanie polohy na zemeguli pomocou uhlomeru	7
Môže každý tleskať inak?	7
Zmiešaná realita a jednoduché nástroje na jej vytváranie	8
Animácie vytvorené v Blenderi	10
Virtuálna realita bez hraníc	11
Prečo sú hviezdy žlté	11
O princeznej, ktorá chcela jesť iba jahodovú zmrzlinu.	11
Dúhové slniečko	13
Nekonečno	14
Deň, keď sa na Zem vrátia dinosaury	14
Reálne a nereálne v rozprávke - Tri prasiatka	15
Tomáš a nekonečno	16
Noc	17
Bezdomovec	17
Noc Vianočných zázrakov	18
Návrat krvilačných bojovníkov z pekiel.	18
Cesta lietadlom	19
Čo je nekonečno?	19
Ako vznikla dúha?	20
Svet okolo nás	21
Zajac Fernand - Fero	21
Korčuľka je korčuľisko	22
Ako vznikla dúha?	23
Cesta do budúcnosti	23
Cesta do nekonečna	24

Farby okolo nás	25
Šišiprt	26
Marfankovia (alebo ako bude v roku 2100)	26
Minerálka Rajec	27
Moje vysnívané múzeum.	28
Môj objav- Jokosinfik	28
Najväčší zázrak	28
Nezmysel o troch prasiatkach	29
Rande	29
Svet v roku 2100	30
Svet v roku 2100	31
Život postavičky z počítačovej hry, keď vypnem počítač	31
Život postavičky z počítačovej hry, keď vypnem počítač	32
Snehulienka, sedem trpaslíkov a Naša talkshow	33
Ako skončila Popoluška?	33
Ako využiť staré pyžamko	34
Ako vznikla dúha	35
Čo veľmi potrebujem ?	35
Človek sa narodil s krídlami prečo by sa teda mal životom plaziť ?!!	36
Lístok do pekla	38
10.10.2010	39
Keď sa dejú zázraky	40
Keď budem dostatočne rýchlo bežať, môžem predbehnúť čas?	41
Keby som mal abakusa, mohol by som.. . . .	41
Jarný veвериčkin zub	42
Zmrzofúzik , labkopazúr , uškochvostik , stromokocur, Modrokrídlo	42
Dúhové slniečko	43
Drok	44
Na návšteve planéty Modré traky	44
Môže existovať ostrov blahobytu v mori chudoby?	45
Majk	46
Liek proti každej bolesti...	46
Kinkong	47
O spomalenej jahôdke	47
O bielej čokoláde	47
Novinárska misia	48
Muž z obrazu	50
Rozprávka o Kobre	51
Rozprávka naopak - Martinko Klinkaš	52
Pretváрка	52
Prečo sú hviezdy žlté ?	53

Prečo pršia dážďovky	54
Podnikatelia hľadajú šťastie v peniazoch	54
Ostrov stratených Mini opičiek	55
Životopis Raka	55
Život obyčajného slepého človeka	56
Zázračná krajina	56
Vidím svet, krásny ako kvet...	57
Učiteľ lev	58
Hodnotiaca porota	60
Virtuálna realita bez hraníc 2012	61

Pár slov na úvod

V rukách držíte zborníček venovaný druhému ročníku konferencie Virtuálna realita bez hraníc. Nájdete v ňom krátke abstrakty prednesených tém spolu s informáciami, kde si ich môžete vyskúšať na vlastnej koži doma, alebo v škole.

V ďalšej časti zborníčka nájdete 19 tohoročných víťazných prác zoradených od 1. miesta po 11. miesto. (Vzhľadom na to, že niektoré práce mali rovnaký počet bodov pri hodnotení, umiestnili sa na rovnakých miestach). V tesnom závесе nasledujú všetky práce, ktoré nám prišli do súťaže zoradené úplne v ľubovonóm poradí.

Konferencia Virtuálna realita bez hraníc vznikla v roku 2010 ako snaha dokázať, že aj zdanlivo nezaujímavé predmety pre detského diváka, ako sú matematika, fyzika a informatika skrývajú v sebe poéziu, prózu a veľký kus fantázie. Ďalším cieľom konferencie je dokázať, že každá téma (nech už znie akokoľvek nudne) môže byť zaujímavá. Vedľajšími produktami našej konferencie je možnosť zabaviť sa a spoznať nových ľudí a kúsok z nášho hlavného mesta - Bratislvy.

V závere nášho slova na úvod by sme sa radi poďakovali vedeniu Fakulty matematiky, fyziky a informatiky za to, že nám umožnilo zrealizovať konferenciu na svojej pôde. Ďalej by sme sa chceli poďakovať doc. Andrejovi Ferkovi, pánovi Jozefovi Kamrlovi, pani Soni Gažákovej, pani Zdenke Slobodovej, pani Viere Haverlíkovej a "RunShopu Bratislava" za veľkú pomoc s organizovaním konferencie.

A takisto jedno veľké poďakovanie patrí aj vám, účastníkom konferencie. Bez vás by totiž žiadna konferencia neexistovala.

Ďakujeme.

Organizátori konferencie

Program

9:00 Úvodné slová

9:15 1.blok

Veronika Hamarová - Simulácie v programe Blender

Barbora Kamrlová - Môže každý tlisť inak?

Zuzana Haladová - Rozšírená realita

doc. Zbyňek Kubáček - Hľadanie polohy na zemeguli pomocou uhlomeru

10:15 Prestávka

10:25 2. blok - prvá časť

Nekonečno (Dominika Zelenáková)

Prečo sú hviezdy žlté (Romana Antalová)

Deň, keď sa na Zem vrátia dinosaury (Samko Petrov)

Čo je nekonečno? (Eliška Jurčíková)

Ako vznikla dúha (Danka Igazová)

Návrat krvilačných bojovníkov z pekiel. (Riško Hainc, Jakub Kľuvánek)

Noc - Svet okolo nás (Karolínka Kiripolská)

O princeznej, ktorá chcela jesť iba jahodovú zmrzlinu (Martinka Jurčíková, Samko Petrov)

11:45 Prestávka

11:55 2. blok - druhá časť

Reálne a nereálne v rozprávke - Tri prasiatka (Natália Hlaváčová)

Bezdomovec - Svet okolo nás (Kristína Miklovičová)

Cesta lietadlom (Filip Fereje)

Svet okolo nás (Anička Kroupová)

Noc Vianočných zázrakov - Svet okolo nás (Kamilka Kurtišová)

Korčuľka je Korčuľisko (Natália Mišinová a Lukáš Hanko)

Tomáš a nekonečno (Martinka Jurčíková, Samko Petrov)

Zajac Fernand - Fero (Danka Igazová)
Dúhové slniečko (Romana Antalová)

13:10 Vyhodnotenie súťaže

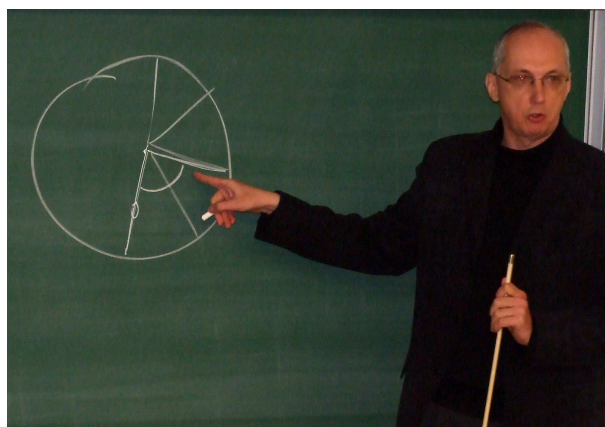
13:40 3. blok
Ukážka z muzikálu Neberte nám princeznu

Pozvané prednášky

doc. RNDr. Zbyňek Kubáček, PhD.

Hľadanie polohy na zemeguli pomocou uhlomeru

Ako súvisia rovnobežky a poludníky s uhlami. Ako zistiť pomocou Polárky rovnobežku, na ktorej sa práve nachádzame.

Barbora Kamrlová, Môže každý tleskať inak?

Ak sa všetci pozdravíme „dobré ráno“, bude to znieť zrozumiteľne len vtedy, keď sa zhodneme na rovnakom rytme a rovnakom tempe. Najľahšie sa zhodneme, keď si na jednu slabiku tleskneme jedenkrát. Napríklad takto:

pozdrav:	Dob	-	ré	rá	-	no
tleskanie:	X				X	

Ak si vyberáme rôzne slabiky na tleskanie, koľko nás môže zatlieskať rôzne? Dá sa využiť zápis slabík ako štvorčekov, ktoré môžeme zaškrtnúť, keď sa na danú slabiku tleskne.

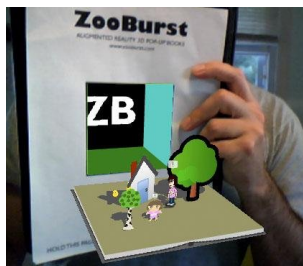
1	X		X	
2		X		X
3		X	X	
4	X			X
5	X	X	X	X
6	X	X		
7			X	X

Ak sa postupne zapíšu všetky možnosti, vieme sa pozrieť na tabuľku a zistiť, či sú tam všetky možnosti, ako využiť jedno, dve, tri, štyri alebo žiadne tlesknutie. Keď si uvedomíme, že v skutočnosti vlastne v každom štvorčeku (na každú slabiku) môžeme tlesknúť alebo netlesknúť, zistíme, že spolu všetkých možností je $2 \times 2 \times 2 \times 2$, t.j.16.

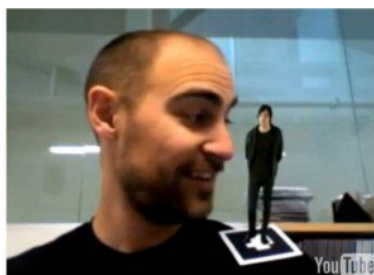
Keď si predstavíme, že by bol pozdrav dlhší, vieme povedať úplne presne, koľkými spôsobmi sa dá zatlieskať, stačí vedieť počet slabík – vždy to bude dvojka vynásobená dvojkou toľkokrát, ako je slabík. Tento postup vieme využiť vždy vtedy, keď máme práve dve možnosti výberu pre každú časť celku, o ktorý sa zaujímame.

Zuzana Haladová, Zmiešaná realita a jednoduché nástroje na jej vytváranie

Od 90 rokov sa oblasti zmiešanej reality dostalo veľkej pozornosti od výskumníkov z oblasti počítačovej grafiky, komerčných firiem ako aj kreatívnych umelcov. S novými aplikáciami objavujúcimi sa každý deň na internete sa zmiešaná realita stala veľmi populárnou medzi mladou generáciou. Zmiešaná realita, narozdiel od tej virtuálnej sa nás neznaží vnoriť do nereálneho vymysleného sveta, ale snaží sa pridať nové informácie do toho skutočného. Zmiešanou realitou nazývame každé rozšírenie reality počítačovo vytvorenými informáciami, ktoré sa deje v reálnom čase. Patria sem aplikácie ktoré nám pomáhajú nájsť dobrú reštauráciu, umožňujú nám vyskúšať si ako by sme vyzerali v nových okuliároch alebo poskytujú vizuálne divadlo pomocou projekcií na budovy.

Rôzne aplikácie zmiešanej reality môžeme rozdeliť do skupín podľa toho na akom hardvéri bežia. Sú to aplikácie pre počítač s webkamerou, mobilné zariadenia (telefóny, dotykové obrazovky) a projektory. Ďalší spôsob rozdelenia metód zahŕňa metódy pri ktorých môžeme virtuálne objekty pridané do reality sledovať na monitore (napr. na display mobilného telefónu) a metódy pri ktorých sú virtuálne objekty a informácie projektované priamo do reality (napr. Projekcia na budovy). Pri vytváraní ZR aplikácie je potrebné vykonať niekoľko krokov. Ako prvé je potrebné kamerou (napr. Webkamerou alebo kamerou na mobilnom telefóne) zosnímať okolie. Tieto zábery sa potom v počítači skúmajú, aby sa zistilo kam sa majú virtuálne objekty do záberu umiestniť. Táto fáza sa zjednodušuje pomocou prídania značiek, takzvaných markerov, ktoré označujú miesto kam sa má virtuálny objekt pridať. Objekty sú potom pridané do videa a zobrazené na obrazovke, alebo projektorom premietnuté na stenu, alebo budovu.

V súčasnej dobe sociálnych sietí a internetu je cieľom spraviť z mladých ľudí nielen prezerateľov webu, obrázkov a aplikácií ale aj kreatívnych tvorcov tohto obsahu. Jednou z ciest ako ponúknuť bežnému užívateľovi možnosť kreatívne vytvoriť svoju vlastnú zmiešanú realitu sú webové stránky ZooBurst.com. Tieto stránky umožňujú každému zadarmo vytvoriť svoj vlastný virtuálny príbeh formou pridávania obrázkov a textov na stránky virtuálnej knihy. Táto kniha sa dá potom na počítači s webkamerou zhladať aj formou zmiešanej reality. Užívateľ vezme čiernobielu značku ZB a podrží ju pred webkamerou svojho počítača. Na obrazovke potom vidí záznam z webkamery v ktorom namiesto značky vidí svoju virtuálnu knižku, ktorú si môže týmto spôsobom prezeráť. Iný spôsob, akým môže užívateľ využiť svoju kreativitu je napríklad súťaž, ktorú vyhlásila Austrálska hudobná skupina Lost Valentinos. Táto

sprístupnila na svojej stránke aplikáciu zmiešanej reality, ktorá vám umožní pomocou markerov pridať viacero hudobníkov a vytvoriť a zaznamenať krátky videoklip. Kreatívny užívateľ sa tak môže stať režisérom svojho vlastného ZR klipu.

Veronika Hamarová, Animácie vytvorené v Blenderi

Blender je open source softvér šírený pod licenciou GNU GPL na modelovanie a vykresľovanie 3D počítačovej grafiky, animácií a filmov s využitím rôznych techník. Vlastné rozhranie je vykresľované pomocou knižnice OpenGL, ktoré umožňuje nielen hardvérovú akceleráciu vykresľovania 2D a 3D objektov, ale predovšetkým ľahkú prenositeľnosť na všetky podporované platformy.

Rovnako ako pri ostatných najznámejších 3D programoch, aj v Blenderi sa animovanie vykonáva kľúčovaním. Kľúčovanie pracuje tak, že nastavíte animovaný objekt do požadovanej polohy a uložíte ho ako kľúč do časovej osi. O niekoľko polí ďalej objekt upravíte do inej polohy a opäť túto polohu zafixujete uložením kľúča do časovej priamky. Po zadaní všetkých kľúčov program interpoláciou dopočíta medzi-pozície medzi kľúčmi a tým je animácia hotová. Kľúče v Blenderi je možné vkladať buď priamo v 3D okne alebo v IPO editore, kde sa ovládajú aj ďalšie, pokročilejšie animačné techniky.

Ak má niekto chuť sa začať venovať 3D grafike, môže si program Blender stiahnuť na www.blender.org, kde sa nachádzajú aj návody na prácu s ním.

Virtuálna realitu bez hraníc

1. miesto: Prečo sú hviezdy žlté

Romana Antalová

Kedysi dávno, keď ešte neexistovali počítače, televízory a podobné vynálezy, boli hviezdy čierne - biele. Obyvatelia Zeme každý deň počúvali veľké výbuchy, ktoré išli zhora. Áno, z neba. To kozmonauti narážali do čierne - bielych hviezd. Z vesmírnej lode ich nebolo vidno. Takto sa stávali obrovské nešťastia. Byť kozmonautom v tých časoch znamenalo istú smrť. No stále sa do tejto práce hrmulo tisíce ľudí. Nikto netušil prečo. Ja to viem. Boli to samovrahovia.

V jedno ráno sa brána do vesmíru zatvorila. Do vesmíru tak nemal nikto prístup. Takto sa vesmír zatvoril na niekoľko rokov. Hviezdy mali poradu. Bolo im ľúto ľudí, ktorí kvôli nim zomreli. Jedna hviezda navrhla, že by sa mohli namaľovať na žlté. Druhá to zamietla, vraj by to vyzeralo divne. Takto sa dohadovali a potom prišli na to, že by na seba mohli primontovať žiarovky. Všetky súhlasili. Tak sa brána do vesmíru otvorila a kozmonauti mohli do vesmíru znova vojsť. Veľké bolo ich prekvapenie, keď hviezdy svietili. Zdalo sa im to úžasné. Preto hviezdy svietia. Kozmonauti aj teraz musia sem - tam zájsť do vesmíru a vymeniť hviezdám žiarovky.

2. miesto: O princeznej, ktorá chcela jesť iba jahodový zmrzlinu.

Martinka Jurčíková a Samko Petrov

Kde bolo, tam bolo, ani moja stará mama sa na to nepamätá, bola jedna neposlušná princezná. Kráľovskí rodičia mali s ňou veľa starostí, lebo nechcela jesť. Často jej dohovárali a takto aj sľubovali: „Princeznička naša, daj si špenátik. Dostaneš nový kabátik!“

Ale kdeže! Princezná len odvrátila zrak a otočila sa chrbtom k rodičom. Takto to išlo až do chvíle, kedy princeznička začala slabnúť. Za pár dní sa už neudržala

ani na nohách. Potila sa, odpadávala, dokonca prestávala hovoriť. Presne 3458 doktorov ju chcelo vyliečiť, ale nevyliečilo ju. Nevyliečili ju dokonca ani bylinky od starej veštkyne. Až jedného rána prišiel do kráľovského zámku starší zarastený muž. Tvrdil, že princeznú vylieči. Kráľovskí rodičia si povedali, že za pokus to stojí. Nechali ho s princeznou samého. Za hodinu sa vrátil a povedal: „Vaše veličenstvá, vaša dcéra princezná je silne nenajedená. Takže – NEJE!!!! Je podvýživená.“ „Podvýživená???” začudovali sa kráľovskí rodičia, „starý pán, o takom niečom sme ešte nepočuli. Vysvetli nám to!!!“ „Veľavážené kráľovské veličenstvá, podvýživnosť znamená, že vaša dcéra – teda princezná, a b s o l ú t n e nič neje. Tým sa jej telo oslabuje, lebo nedostáva výživu. Býva jej často zle, zvracia i keď len vodu vypije, má kašeľ, je slabá, má horúčky a trasie sa. Diagnóza znie – BULIMIKUS CHORUS.“ „Starý pán, to nie je možné!!! Stále jej niečo ponúkame, kuchári vyvárajú všakovaké jedlá, cukrári vypekajú sladkosti od výmyslu sveta, záhradníci nosia koše ovocia a zeleniny. Čo jej teda máme dať!? Aj keď príde do kráľovskej jedálne, zavonia jedlo, kúsok dá do úst, zalapá po vzduchu a omdlie. Alebo sa zvrtnie na podpätku a už je preč! Čo s ňou máme robiť?“

A starý pán prehovoril: „Dobre teda! Dám vám liek, ktorý sa aj vám bude páčiť. Princezničke, dúfam, bude chutiť. A môj recept na dobrý liek znie: dvadsaťkrát denne jahodovú zmrzlinu, pätnásťkrát denne jahodový krém a desaťkrát denne jahodovú sladučkú roládu. Ale hlavne nie tabletky. To je prísne zakázané!!!“ Kráľovskí rodičia sa starému pánovi poďakovali a kráľovsky ho odmenili. Celá kráľovská kuchyňa o päť minút voňala jahodami. Rodičia utekali aj so zmrzlinou k princeznej. Doslova jej ju pchali do úst. Zrazu sa princezná naširoko usmiala, vytrhla im jahodovú zmrzlinu z rúk a s chuťou sa do nej pustila, až jej tiekli slinky po brade. Kráľovskí rodičia ešte stále nevedeli, či už majú byť šťastní, či majú plakať, či od radosti skákať. Rozmýšľali, váhali, a nakoniec sa rozhodli. „Sme šťastní!“ zakričali naraz. Hladkali ju po vlasoch a počítali koľko už zjedla jahodových zmrzlín, jahodových krémov a jahodových rolád. Vraj to išlo 300 dní.

A princezná? Stále len tlstla, tlstla a tlstla. Až raz... Viete, čo sa stalo? Jednoducho – praskla. Čakáte ponaučenie? Také ako býva v rozprávkach? Rozprávkové znie: jedzte všetko, čo vám dajú na tanier, inak skončíte ako princezná. A to nerozprávkové? Nuž, jednoducho mi chutili jahody, alebo niečo jahodové a doma sme nič nemali, a tak vznikla táto rozprávka. Teraz by mal zazvoniť zvoniec a rozprávky by bol koniec. U nás sa rozpleštila jahoda.

P L E S K !!!

3. miesto: Dúhové slniečko

Romana Antalová

Bolo to ráno ako obyčajné. Pre obyvateľov mestečka Samloptičkovce však nie. Obyvatelia mestečka Samloptičkovce už od skorého rána, len čo vyšlo slniečko stoja pred svojimi domčekmi, pozerajú do oblohy, pozerajú, pozerajú... Myslia si, že slniečko sa asi zbláznilo, alebo majú všetci halucinácie z tej včerajšej hostiny. Pán starosta sa tiež čuduje. Stojí pred mestským úradom, krúti hlavou, v ruke drží telefón, z ktorého je počuť hlas jeho manželky, ktorá sa rozčuľuje, že ju jej manžel nepočúva. Dokonca aj najväčší spachtoš v mestečku stojí pred domčekom, síce v pyžame, ale stojí tam. Slniečko nad mestečkom žiarilo všetkými dúhovými farbami. Čuduje sa aj miestny mudrc. Vraj také niečo ešte za tých šesťdesiatdva rokov čo žije v tomto mestečku nevidel. Také niečo sa stáva iba keď sa slniečko cíti naozaj, ale naozaj osamelé... A slniečko vo vesmíre plače, plače a plače. Nechce prestať. Meteorológovia v tomto mestečku sa pozerajú teleskopom a majú starosti. Na meteorológov sa teraz spolieha celé mesto. Zrazu jeden meteorológ spozoroval nejaký pohyb. Zaostril lepšie, a vidí to čo vidí. Vidí slzy veľké ako hrachy, kotúľajúce sa po slniečkových líčkach. Meteorológovia sa po telefóne dohodli s kozmonautmi zo susedného mestečka.

Meteorológovia navrhovali let do vesmíru a kozmonauti s nimi súhlasili. Pripravili všetky potrebné veci. Kozmonauti nastúpili do rakety a začalo sa odpočítavaie: „Tri, dva, jedna, štááárt!“ Kozmonauti vyleteli do vesmíru smerom k slniečku a vidia veľkú dúhovú guľu. Poberali sa k nej. Jeden kozmonaut sa mu prihovril. „Ahoj“ povedal. „Ahoj“ odpovedalo. „Prečo plačeš?“ spýtal sa kozmonaut. „Ja chcem mať kamarátku, ja sa cítim taká sama.“ Kozmonauti sa na seba pozreli a jednohlasne povedali: „To sa dá ľahko vyriešiť!“ Vrátili sa naspäť na Zem a vypýtali si najväčšie zrkadlo. Naložili ho do rakety a odpálili sa do vesmíru. Na planétu Merkúr pripevnili veľké špagáty, na špagáty priviazali zrkadlo. Slniečko sa do zrkadla pozrelo a vidí druhé slniečko. „Huráááá mám kamarátku!“ vykrikovalo. Kozmonauti si na to tleskli, a keď sa vracali naspäť, dočkali sa obrovského aplausu. „ÁNO, HURÁ!“ Kričali ľudia na zemi. Kozmonauti pristáli a kývli slniečku. Ale to bol už večer a slniečko sa

chystalo na spánok. Na ďalšie ráno sa obyvatelia mestečka so strachom vyhnuli pred domčeky, ale slniečko bolo pekné, žltučké...

4. miesto: Nekonečno

Dominika Zelenáková

Boli raz jedny čísla, ktoré sa stále hádali. Ja som pekná bruchatá 5 a ty si len z dvoch kruhov taká divná 8. Čísla boli na internáte, čiže tam museli aj spať. 8 mala stále zamknutú izbu, ale raz na noc si ju zabudla zamknúť. Potichu tam prišli všetky čísla a čudovali sa, že prečo stále spí. Stále sa na 8 tak divne pozerali, že či je to vlastne aj 8. Čísla si ju fotili, a zistili, že je to nejaká číslica, ktorú nikto nepoznal. Ale 8 sa len robila, že spí. Ani vám sa asi nepáči chodiť po boku. To nebola osmina, ale to bolo zvláštne číslo. Čísla rozmýšľali, že ako by sa mohla volať, ale keď tak si hovorili, že osmina stále leží tak vymysleli že to bude ležatá osmina. Ale volajú to aj nekonečno. A koľko je to? Nevieme. A preto je to neurčitá číslica.

5. miesto: Deň, keď sa na Zem vrátia dinosaury

Samuel Petrov

Kde bolo, tam bolo, žil raz jeden chlapec, Tom Mrafo. Bol to celkom obyčajný chlapec. V škole sa mu smiali, lebo hovoril že sa raz na Zem vrátia dinosaury. Raz za ním prišli jeho najväčší nepriatelia Pifo Rah a Dudro Masachov. Hovorili mu: „No čo Tom, stále si vymýšľaš o tých dinosauroch?“ „To nie sú výmysly!“ „Tak to dokáž, že to nie sú výmysly!“ „Dobre, dokážem to!“ A odišiel preč. Prešiel rok. Prešli dva. Ale Tom

to stále nevedel dokázať. Stále robil pokusy. Vefa čítal. Stále niečo vykopával. Všetko bolo na nič. Nič nedokázal. Po troch rokoch na to už zabudol. Raz, keď sa vracal zo školy, zbadal niečo neuveriteľné. Pri kríku sa pásol Triceratops. Žeby sa mu to konečne podarilo? Nie, nie! Myslel si, že z toho učenia má halucinácie. Prišiel domov a ľahol si spať. Ale ráno sa Triceratops pásol stále pri kríku. Dotkol sa ho prstom. Podarilo sa ! Prišiel do školy a zvolal: „Videl som skutočného dinosaura!“ Potom Pifo pošuškal Dudrovi: „Hej, Dudor, Tom sa znovu zbláznil!!!“ Opak bol pravdou. Cez tretiu hodinu sme mali telesnú vonku v školskej záhrade. Pifo a Dudro začali Toma naháňať. Chceli ho zbiť. Tom sa zrazu potkol o konár a spadol na zem. Už ho skoro mali. Vtom sa za Tomom objavilo niečo obrovské. Bol to Tyrannosaurus Rex. Pifo a Dudro s veľkým krikom a ešte väčším strachom utiekli domov. Tyrannosaurus ich začal naháňať. A tak sa Tom Mrafo stal slávnym, lebo dokázal, že sa dinosauory znovu objavili na Zemi. A Dudro s Pifom? Tých asi Tyrannosaurus Rex naháňa dodnes.

5. miesto: Reálne a nereálne v rozprávke - Tri prasiatka

Natália Holičová

Tak túto rozprávku poznáte určite aj vy. Veď, ktoré dieťa neprosíka o tri prasiatka pred spaním? Podľa mňa táto rozprávka kazí mládež. Prasiatka sa vyberú z domu a matka s tým nič nerobí. Tak to už čo je? Ale pre malé deti to až také inšpirujúce nie je. Zamyslite sa spolu so mnou, čo je na tejto rozprávke reálne a nereálne.

Prvé prasiatko si ide po svete a stretne človeka so slamou. Mohlo ujsť z chlieva, ale viac ako na dvor by sa mu nechcelo. Nie to ešte do sveta! Ale to, že stretlo človeka je viac ako pravdepodobné. Ľudia chodia stále po klebetách, alebo sa len tak mocú. Ale so slamou? A práve, keď si chcelo prasiatko postaviť domček? Podľa rozprávky mu dal človek trocha slamy, ale na domček pre také tlsté zviera by to určite nestačilo. Prasa sa hneď nasťahovalo do nového domu a to tam ani BENY PLAST nepriviezol okná! Ale v rozprávke tam už boli. Svinka domáca si vyspevovala, že sa nebojí vlka, ale keď ho zbadala hneď bolo po odvahe! No nepredbiehajme udalosti.

Druhé prasiatko si zhodou náhod tiež vykračovalo ako na móle a tu zrazu človek s drevom. Tak toto je dosť už aj na rozprávku. Dal mu drevo a svinka si postavila domček. Prasiatka boli aj v myslení identické, čo je úplne vylúčené. A taktiež si vyspevovalo tú istú pesničku. Hovorím vylúčené!

A čo tretie prasiatko? To už si viete domyslieť aj sami. Stretlo človeka s tehliami a postavilo si domček. Toto nepotrebuje komentár. Hovorí to samo za seba. Prasce si vo svojich domčekoch šťastne nažívali. Asi preto sa hovorí: žije si ako prasa v žite.

A tu vlk vyšiel z hory a to rovno za nimi. Čo mal na nich GPS-ko? Nepochopiteľné. Fúkol a dom zo slamy sfúkol. Svinka ihneď ušla k ďalšej. A tá k ďalšej. Ako malé deti na ihrisku. Vlk –borec šiel sfúknuť aj domček z tehly. Trocha privysoké ambície na živočích z lesa, nemyslíte? Fúkal, fúkal, ale domček sfúknuť nevládal. Konečne rozumná myšlienka! To by už čo bolo, keby mu vyšli plány a sfúkol by ho?

Zvieratká z chlieva si zmysleli, že rozložia oheň. Horšie maniere ako Madonna. Rozložili oheň a nad neho položili kotol s vodou. Ako sa im to podarilo sa tam nepíše. Skúste pozrieť príručku pre kutilov. Vlk šiel do domčeka cez komín a to bez rebríka. Spustil sa a spadol rovno do vriacej vody. Voda na kávu sa v kanvici varí aspoň dve minúty. Ale plný kotol sa uvaril rýchlejšie. Môžu reklamovať novinku na trhu. Rýchlovarný kotol. A zaujímavé, že hneď zomrel. Prečo nevyskočil? A vlastne, prečo prasiatka neušli pokiaľ sa terigal cez komín? Prasce si vyspevovali a tešili sa z jeho smrti. Zdá sa mi to dosť morbidné. V každom prípade, nečítajte túto úvahu vašim deťom, pretože im zničíte všetky ideály o živote už za mlada.

5. miesto: Tomáš a nekonečno

Samuel Petrov a Martina Jurčíková

Kde bolo, tam bolo... V jednej chudobnej chalúpke žil nadaný chlapec Tomáš. Mal osem rokov. V škole mal samé jednotky, ale veľmi veľa nepriateľov. On si ich neznepriatelil, ale oni jeho. Prečo? Pretože bol chudobný. Jedného dňa prišiel do Tomášovej triedy pán riaditeľ a od pani učiteľky si pýtal nijakého šikovného chlapca ktorí by vedel vymyslieť názov pre veľmi veľké číslo. Najprv išiel Tomášov najväčší nepriateľ Hubert. Na otázku $1+1$ odpovie že je to 83. Po 1minúte riaditeľ doniesol pani učiteľke Huberta naspäť a hovoril jej: „Koho ste mi to dali, veď on nevie ani koľko je $1+1$! Dajte mi niekoho múdrejšieho!“ Potom pani učiteľka vybrala ďalšieho nepriateľa, Denisa. O ďalšiu minútu doviedol pán riaditeľ Denisa, neuspel. Po dlhom rozmýšľaní pani učiteľka váhavo vybrala Tomáša.

Pán riaditeľ na to povedal: „A toto je čo za špinavého chlapca, ten bude určite horší ako tí dvaja pred nim“. Ale Tomáš išiel. Pán riaditeľ viedol Tomáša cez veľa chodieb až prišli do veľkej miestnosti. „Tak chlapče, pani učiteľka povedala, že si nadaný“ povedal riaditeľ. „Teraz ťa vyskúšam, koľko je: 8x7, 121:11, 4x9...“ „Budete ma tu skúšať do nekonečna alebo mi tú otázku!“ „Čo si to povedal chlapče?“ „No predsa nekonečno.“ „To je vynikajúci názov pre veľké číslo! Dám ti toľko peňazí koľko budeš chcieť!“ A aký bol symbol nekonečna? No predsa ležatá osmička. A čo Tomášovi nepriatelia? Tí sa báli vyjsť z domu.

5. miesto: Noc

Karolína Kiripolská

Noc je tajuplná a čarovná.

Rúcho noci zahaľuje dolinu.

Duch straší na hradbách. Správca jazier ide skontrolovať ich hladinu. Deti v škole v prírode vyvolávajú krvavú Marry. Marry sa im neobjaví, práve ide do krvavého kúpeľa. Mimoszemšťania práve pristávajú na Zemi. Noc, ako slovo. Už je čaruplná ! Vtáci spia. Iba sova húka. Vlci zavýjajú. A jediné , čo kazí čaro noci sú ľudia. Bavia sa. Žijú nočným, búrlivým životom. Niektorí. Iní spia. Spia ako vtáci. Búrlivý život ako dve slová. Noc je preto plná tajomstiev. Je krásna a čarovná . Ranným brieždením sa s nami lúči. Stráca sa.

Do temného kráľovstva.

Neznámeho.

Nedostupného.

6. miesto: Bezdomovec

Kristína Miklovičová

Nemá dom,
nemá telku,
nemá žiadnu posteľ veľkú.
Tam spí iba na kartóne,
tam na vlhkom – na betóne.

Nemá byt,
nemá auto,
nemá žiadne vlastné motto.
V detstve sa mal ako v raji,

a dnes už spí pri kanáli.

Policajt ho súrne žiada,
nech nepitve toho hada.
Ale on ho nepočúva,
hada dvomi zubami žúva.

Potom si už ľahne spať,
pre čisté zuby dá si vňať.

7. miesto: Noc Vianočných zázrakov

Kamilka Kurtišová

Bol deň pred Vianocami a všade bol sneh. Sneh bol aj nad jedným domčekom, kde bývalo mále dievčatko. To dievčatko sa volalo Laurika. Moc sa na Vianoce netešilo, lebo skoro nevedela čo sú zač. Keď si šla ľahnúť do postele, tak si želala aby vedela ako sa dajú prežiť Vianoce. Ľahla si a čakala pokým zaspí. Zdalo sa, že je hore, ale už spala. Pomaly vstala z postieľky a kráčala za strieborným svetlom. To svetielko ju priviedlo až k malým zeleným škriatkom. Chvíľu sa obzerala, lebo v živote nevidela toľko hračiek ako teraz. Ako sa tak obzerala zo zadu k nej prišiel vyšší pán z dlhou bradou a dal jej do ruky handrovú bábiku. Laura sa z úžasom na ňu pozerala a krásne za ňu poďakovala ako ju učila maminka. Ten pán si ju potom zobral na kolená a spýtal sa jej či chce niečo vedieť o Vianociach. Laure zaiskrili očka a hneď povedala, že áno. Laurika mu potichučky povedala, že chce vedieť o minuloročných Vianociach. Tak ten ujo s tou bradou začal rozprávať. Pracovali sme celý rok aby sme mohli dať deťom krásne vianočné darčeky, ale stala sa jedna vec. Keď už sme všetky darčeky naložili na soby, tak tie soby sa splašili a samé vzlietli do neba. Všetci škriatkovia sa naľakali že nebudú Vianoce. Lenže my sme nemohli nič robiť, a tak sme len čakali čo sa stane. Po ráne sa soby vrátili a všetky darčeky boli fuč. Naše soby ich pohádzali deťom do komína. A najkrajšie na tom je, že sme už nedúfali, ale stále sme verili a splnilo sa to. Všetky deti na svete boli šťastné. Laurika neverila vlastným ušiam a spýtala sa toho pána: „A aké budú tohtoročné Vianoce?“ a pán začal znovu vravieť. Laurika sa ale nebála, lebo z jeho hlasu šiel klud. Začal vravieť „Spoznal som jedno malé dievčatko. Malo krásne zlaté vlásy a bolo to najlepšie dievčatko na svete. Keď niekto toto dievčatko videl, každý hneď vedel že má dobre srdiečko. Raz toto dievčatko prišlo do inej krajiny a želalo si aby malo krásne Vianoce. A za to, aké bolo celý rok, toto prianie jej bude splnené. Laurika tvoje Vianoce budú najkrajšie na svete.“ V tom sa zobudila. Jej mamička prišla vtedy z roboty a povedala, že bude mať lepšiu robotu, a že budú môcť mať aj na nový domček aby im nebola zima. Laurika si v tom spomenula na svoj sen a vedela, že to nebol len sníček. Vedela, že budú môcť mať veľa jedla a hračky a všelijaké veci, ale jej stačilo byť len s jej mamičkou. A vždy, keď si šla ľahnúť zaželala pánovi s dlhou bradou aby nabudúce Vianoce boli ešte lepšie ako tie predtým.

8. miesto: Návrat krvilačných bojovníkov z pekiel.

Riško Hainc a Jakub Kluvánek

Bola raz jedna lúka, bola taká krásna, že niekedy kone ušli zo stajne, aby sa

napásli v šťavnatej tráve. Ale nikto netušil, že každú noc sa lúka otvorila a... A z nej vychádzali bojovníci z pekla. Túlali sa po meste a všetko tam rozbili. Ľudia o tom nič nevedeli pretože spali. Ráno, keď bojovníci uvideli slnko, vrátili sa na lúku a vrátili sa do pekla. A ráno, keď bojovníci odišli, ľudia sa opäť čudovali, kto im rozbil obchody a zobral im veci.

Jedného dňa sa narodil rodine Bobříkovcom ich prvý syn. Volal sa Peťo. Bol strašne odvážny. Raz, keď mal devätnásť rokov bol na lúke a pásol ovce . Popritom pasení zaspal. V noci sa zobudil. Naraz zbadal bojovníkov. Rýchlo vstal a bežal a bežal až do mesta. Keď bol v meste, napadlo mu, prečo vždy keď ráno vstane sú rozbite okná a obchody. Rýchlo zobral trúbu a zatrúbil na poplach. Všetci vybehli zo svojich domovoch so šablami v rukách a pustili sa do boja. O chvíľu bolo počuť len šlaaaach a šlaaaach. O tri hodiny bolo po boji. „Huuurááááá“ vykrikovali. „Zvíťazili sme!!!! Sláva nášmu Peťovi!!!!“. Na jeho česť, že zachránil mesto mu na lúke vybudovali pomník. Ten tam stojí až dodnes. Koniec dobrý - všetko dobré !!!!

9. miesto: Cesta lietadlom

Filip Fereje

Boli raz dvaja bratia. Jeden sa volal Wilbur a druhý Orville. Túžili postaviť lietadlo. Bol to ich najväčší sen. Postaviť prvé motorové lietadlo na svete. A letieť na ňom. Ako vtáci. Ďaleko do sveta. Snívali o ňom každú noc. Keď mali jeden 30 a druhý 33 rokov začali si sen plniť. Spoločnými silami ho postavili. Leteli 12 sekúnd.

Druhý let bol dlhší a omylom vleteli do stroja času. V okamihu zistili, že leteli 30 tisíc rokov. A zrazu uvideli čudného vtáka. Postavili si stan a hľadali obživu. A napadol ich praveký mamut. Pomysleli si na lietadlo. Utekali k nemu. Nasadli a hneď na ňom odleteli do normálneho sveta. Keď mali svoje deti, vyrozprávali im to, čo kedysi dávno prežili. A mali 5 detí : 3 deti – Orwill a jeho brat Wilbur mal 2 deti. Aj oni dnes vymýšľajú nové lietadlá. Tak napríklad také, čo letí 10.000 km rýchlosťou. Neveríte? Nuž to musíte zájsť do štátu Nevada a na to záhadné lietadlo sa pozrieť. Vraj sa naň už boli pozrieť i mimozemšťania. Keď budeme veľkí i my tam zaletíme. A tým lietadlom, čo mu dali meno Aurora poletíme do vesmíru. Raz určite !!!!

10. miesto: Čo je nekonečno?

Eliška Jurčíková

Kde bolo, tam bolo, bol raz slávny detektív Marian Honkongo. A viete o čo sa

ten slávny detektív zaujímal? Ľudia hovorili, že to nie je nič a neverili tomu, ale ja som tomu verila - a on sa zaujímal o nekonečno. Stále robil všelijaké pokusy, všelijaké lektvary, ktoré mohli vybuchnúť a mohli spôsobiť požiar. Detektív to vedel, ale od nekonečna si nedal pokoj dokedy to nezistil. Raz, keď som si písala domáce úlohy, zavolali mi, či by som sa nemohla zúčastniť malého a slávneho domu detektíva Mariana Honkonga. Hneď keď som počula Mariana Honkonga, okamžite som povedala „ÁNO“. Hneď som utekala za mamou a povedala som jej o tom. Ona povedala: „Ale jasne, áno, poď sa rýchlo zbalíť,“ tak som sa potešila. A v tom zhone som vám zabudla povedať, že aj ja trošku rozumiem vede a moje vyznamenania sa niekedy dávajú do novín, tak asi preto ma zavolali. Tak sme teda s maminou vycestovali do domu Mariana Honkonga. Tam som videla skupinu detí s nápisom dom Mariana Honkonga. Utekala som tam a viete čo som videla? Nič zvláštne, iba nápis:

Odcestoval som preč na 80 rokov, nevydarilo sa mi to, nejak som dal do elixíru viacej eliadeggfrzhnmjderu a vybuchlo mi to, tak som to nechal tak. Tak čaute fanúšikovia, dovidenia, odchádzam.

No tak toto bola slávneho Mariana Honkonga odpoveď: „Vybuchlo mi to, tak odchádzam na 80 rokov,“ toto... Od vtedy som sa naučila, že nemôžem veriť cudzím ľuďom.

10. miesto: Ako vznikla dúha?

Danka Igazová

Nebolo to ani za horami, ani za dolami, ale za rohom. Tam vedľa Kauflandu akurát, že pred 9898 rokmi. Stál tam dom. Ale bol obyčajný. Strecha bola červená, okná boli žlté, fialový bol komín, ale aj dym čo z neho vychádzal, modré boli dve steny a ostatné boli zelené. Ľudia v meste ho volali dúhovo-strašidelný dom. Bol síce pekný, farebný, ale bývala v ňom rodinka Dúhokožcov. Z toho priezviska už vyplýva že mali farebnú kožu. Nikto ich nemal rád. Mysleli si že sú rodinka čarodejníkov. Celé mestečko sa snažilo, aby odišli, lebo odvtedy čo prišli každý deň tam strašila niečo ako dúha akurát že bez farby a z nej stále šľahali blesky. Každý deň mali ľudia strach, že ich zasiahne. Odvážili sa teda zaklopať na ich dvere. Otvoril otec. Ľudia sa ho pýtali, že prečo to robia. Rodinka im vysvetlila, že to nie oni, ale matkin otec, keď zomieral vyslovil kliatbu a oni to nemohli zastaviť, lebo nemali tú správnu knihu. Ľudia ich totiž nechceli pustiť do knižnice. Jeden z davu hneď utekal zobrať knihu. Keď ju priniesol, mama, otec aj synovia naraz vyslovili zaklínadlo a zo bleskyšľahajúcej dúhy bola farebná. Mala farby ich domu. Odtedy bola tato rodinka veľmi vážená v meste.

11. miesto: Svet okolo nás

Anička Kroupová

Kotvička

Bola malá kotvička,
sadla na ňu sovička,
kotvička sa zatriasla,
sovička spadla do masla.

Pes Džimy

Keď má Džimy kosť,
unáša ma zlosť,
tak mu držím kosť,
teraz má on starostí dosť.

Poník

Jeden malý poník,
chcel byť morský koník,
plávať že on vie a vie,
každému to predvedie.

Pavučina

Pavučina čierna, šedá
trasie sa nám Katka bledá.
Či sa bojíš Katka moja ?
Joj, až mi chlpy stoja !

11. miesto: Zajac Fernand - Fero

Danka Igazová

Bol raz jeden zajačí vynálezca menom Fernando. Aspoň sa tak pomenoval. Hoci nikdy nič nevymyslel, ale strašne chcel. Celé dni rozmýšľal a rozmýšľal ale na nič nemohol prísť. Nakoniec to vzdal. Prešli roky, dni, týždne, mesiace a z Fernanda

nebol už žiadny vynálezca, ale obyčajný Fero. Načisto s tým praštil. Ale nemyslíte si že už nikdy nič nevymyslel. Aj keď iba raz niečo vymyslel, ale aj to sa ráta.

Bolo to 5.4. 1000 pred našim letopočtom. V tento deň mali zajace sviatok lenivosti. Fernandovi teda Ferovi sa to vôbec nepáčilo, lebo on bol najväčší športovec zo všetkých zajacov a v ten deň mohli iba jesť, ležať a jesť a ležať a takto stále dookola. Zajačice boli najlenivejšie. Zajace mali dovolené robiť viac roboty. Vôbec sa mu nepáčilo ako jeho sestra stučnie o 10 kilov len za 1 deň. Tak zvolal všetkých zajacov a dohodli sa že každý zoberie to najväčšie vedro a napustí doň vodu a potom rovno na zajačice. Tak to skúsili. Keď na zajačice vyliali to vedro každá hneď vyskočila. Dohodli sa aj so starostom nech ten odporný sviatok zruší a nahradí ho každoročným oblievaním. Aj zajačice uznali že to takto bude lepšie. A rozmýšľali ako ich odmenia. A nakoniec sa rozhodli takto: Keďže to bolo na jar a na jar sa liahnu kuriatka a vzniká nový život začali vyrábať vajíčka z čokolády. A takto vznikla oblievačka. Doteraz to tak je.

11. miesto: Korčuľka je korčulisko

Natália a Lukáš

V tajomnom rozprávkovom meste išla Čiapočka Červená, dievčatko bez mena, hajať. Dala si zelenú nočnú košieľku a položila si svoj kabátik a červenú čiapočku do šuplíka. Obliekla aj svojho milovaného papagája druh Alexandra malého indického a ľahla si. Ale iba ona, papagáj zostal bdieť. Nastalo ráno. Zobudili sa. Korčuľka si obliekla červený kabátik aby jej nebola zima, a šla si umyť zúbky. Keď sa vrátila zistila, že jej chýba červená čiapka. Povedala si: „No Bóóže to zas bude deň bez mojej červenej čiapky. Musím mať zelenú čiapku a zmení sa mi aj meno na Zelenú Čiapočku. Ja prikrývka pruhovaná musím ju ísť hľadať!“ A tak naša milá Korčuľka zabudla ogabať papagája a vyrazila hľadať svoju červenú čiapku do ulíc. Všetci ľudia sa po nej obzerali so slovami: „Kde je naša stará dobrá Červená Čiapočka?“ Keď sa vrátila domov sadla si na posteľ a s plačom riekla: „Ja slepé črevo asi mi ju niekto potiahol!“ Po hodnej chvíli dala papagájovi Kokovi jesť a zamkla jeho klietku na desať zámkov. Nebolo jej čudné, že Koko dnes nezjedol ani zrnko. Zavolała detektívovi Murpíkovi nech jej pomôže nájsť čiapku. Ten sa pri pohľade na Korčuľku veľmi začudoval. Takú červenú ju ešte nevidel, lebo vždy z pod jej čiapky vykúkali čierne líčka a teraz červené. Poslal ju do cukríkového špitálu. Murpi si na pomoc zavolał Mimiho, lebo si s tým nevedel dať rady. Mimi prišiel ihneď pretože je veľmi búrlivá povaha a málokedy ho niekto zavola. Hneď na to sa pohádal s Kokom a mal z toho potešenie. Z hádky sa veľmi veľa dozvedeli a hneď im to bolo jasné. „Koko!!!!!!!!!!!!“ zvolali zborovo aj sporovo. „To si bol ty!“. „Nepamätám sa!“ zaklamal Koko. Murpi sa mrkol do jeho minulosti a všetko videl. Po chvíli sa aj Koko priznal a odovzdal

im mená jeho priateľov, s ktorými sa v ten osudný večer stretol. Obžalovanie znelo: „Koko stretol si sa v osudný večer s týmito papagájmi: Grobiánom, Trumberrom, Trieskou a Karamelkou, ktorá bola vypočúvaná v súdnej sieni pred všetkými divákmi televízie JOJ. Spolu s nimi si potiahol Korčuľke čiapku, bez ktorej nemôže žiť.“ Koko s istotou odpovedal: „Yes baby!“ „V tom prípade máte spolu s komplicmi doživotné väzenie v kletke!“ Tak sa Murpi a Mimi vybrali do ďalekej Austrálie za papagájmi, ktorí mali čiapku. Keď sa vrátili, vrátila sa aj Korčuľka z cukríkového špitálu veľmi tlstá z toľkých cukríkov, čo pojedla. „Už nie som Korčuľka, ale Korčulisko!“ zastonala so slzami v očiach. Už jej ani čiapka nebola dosť veľká! Tak si šla kúpiť novú s rozmermi XXXLMS. Takto smutne dopadla ona a jej papagáj.

Ako vznikla dúha?

Natália Hlaváčová

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna guľôčka ktorá sa volala Dúhovka. Dúhovka chodila do školy. Ale jej všetci hovorili: Ty si farebná a nám sa farebné guľičky nepáčia! Nám sa páčia len jednofarebné. A guľôčka Dúhovka bola preto veľmi smutná. Raz išla guľôčka Dúhovka k babke. Guľôčka všetko porozprávala babke, že čo jej hovoria v škole. Ako sa jej vysmievajú, preto aká je. Babka jej povedala, že len nech pekne chodí do školy, aby toho veľa vedela. A ostatných nech si nevšíma. A guľôčka postupne rástla a rástla. Keď bola veľká zistila, že je čarovná. A práve preto iná ako ostatné guľôčky. Rada čarovala dážď. Keď raz dopršalo tak za ňou prišlo slniečko a povedalo jej: Ty nemáš len tak čarovať, ale ty máš prinášať dúhu. A preto guľôčka až dodnes čaruje dúhu. Nezabudnite sa po daždi pozrieť na oblohu, uvidíte ako žiari guľôčka Dúhovka ako pestrofarebná dúha.

Cesta do budúcnosti

Karolína Kiripolská a Boris Stránsky

Raz sa mi sníval zvláštny sen. Bol veľmi, veľmi zvláštny. Začal sa tak že som spadla z oblaku. Potom som chodila po nejakom meste a snažila som sa komunikovať s ľuďmi. Ale nejako mi nerozumeli. Vošla som do budovy. Potom som zistila že to je škola. Vošla som do takej triedy, kde sa práve učil Dejepis. Práve sa učilo o minulosti. Rozprávali sa o roku 2012. Opýtala som sa, že aký je rok. Učítelia mi nato povedala: rehes id ma kaki 3548. Ja som rozumela iba že je rok 3548. Zazvonilo. Bola veľká prestávka. Takých milých detí som sa opýtala, ako sa u nich rozpráva. Oni ma to naučili. Vtedy keď ma to naučili všetci začali rozprávať po mojej reči.

Tak som išla na ulicu a zbadala som všetko iné. Autá lietali kade tade, vlaky plávali vo vode, parníky chodili po komínoch na ceste, Titanic vstal z mora a preteká zo Santou Mariou. Ja som chcela ísť do mojej doby lebo som nevedela že to je sen. Hľadala som nejaký vlak, trolejbus alebo autobus do minulosti. Hľadala som 15 minút a potom ma to prestalo baviť.

Začalo pršať. A strhla sa veľká búrka. Bála som sa bleskov a hromu. Hneď som utekala pod strom. Ľudia mi začali kričať že tam nemám stáť lebo mi hrozí nebespečensvo. Ale ja som nepoznala slovo nemám. Ale poznala som slovo mám a to sa hrozne podobá na nemám. A tak som tam stála ďalej. Zrazu udrel blesk do toho stromu, kde som stála ja. Trafilo ma ale nezranila som sa. Odskočila som. Potom ma slušní ľudia pozvali k sebe domov. Ponúkli ma teplým čajom. Opýtali sa ma kde bývam. Ja som nato povedala, že bývam u seba doma a som z roku 2010. Ráno som sa zobudila a išla som na ulicu. Zrazu som padla do kanála. Zobudila som sa v našej dobe, rýchlo som zavolala maminu a opýtala som sa jej aký je rok. Ona na to: Veď 2010. Uľavilo sa mi. A už som vedela čo sa stane v budúcnosti.

Cesta do nekonečna

Natália Mišinová

Keď večer idem spať a nie som unavená prehadzujem sa z jednej strany na druhú. Zamýšľam sa nad všeliakými vecami a najviac ma zaujíma vesmír. Je to niečo úžasné. Je to, je tono ani neviem a preto sa nad tým tak zamýšľam. Je zem jediná obývateľná planéta, alebo aké sú iné planéty mimo našej galaxie? Je to veľa otázok, ale najviac ma zaujíma, čo je za vesmírom. Je za ním akoby biely plášť, alebo je za ním nekonečno? Ale potom čo je za tým nekonečnom? Sú to otázky, na ktoré nevie nikto odpovedať. To treba vidieť. Je možná cesta do nekonečna? A keby aj hej, koľko trvá cesta do nekonečna???? Asi veľmi veľa možno 1, možno 2, alebo aj 1000 rokov. Aj to je jedna z tých otázok. No asi by som musela ísť na výcvik astronautov, potom by som musela vykradnúť banku na to, aby som kúpila nejakú raketu a potom by bolo všetko úžasné. Vzietla by som do vesmíru, pozerala by som sa na okolité planéty a obdivovala krásu hviezd. Tá cesta by trvala veľmi dlho. Možno by som pred tým zomrela, alebo by mi došlo palivo a možno by som tam aj prišla a videla to nekonečno. Ako by to dopadlo? Večer, keď idem spať, zamýšľam sa aj nad touto otázkou.

Farby okolo nás

Lucia Chudá

Na svete je plno rôznych farieb. Niektoré sú pomiešané s inými farbami a zase niektoré farby sú základne. Tie základné farby sú: červená, oranžová, modrá, zelená, žltá, čierna, hnedá, ružová a biela. Keď sú majstrovstvá sveta, tak sú medaile a sú rôznej farby, ale sú len tri. Tri miesta sú tiež a to tretie miesto ma bronzovú medailu, druhé miesto ma striebornú medailu a to prvé miesto ma zlatú. Uhlie ma hnedú a čiernu farbu. Modrá je obloha a biele sú oblaky. Žltá niekedy aj oranžová, alebo keď tak pri západe sa objaví červená farba. Tieto farby sa vyskytujú na našom obrovskom horúcom SLNKU. Červená je krv, srdiečko je červené, bunky v tele ale aj naše strechy ktoré pokrývajú domy a chránia ich pred dažďom. Zelená je tráva stonky bylín, stromy a lístie. Hnedá je ešte hlina. Potom môžu byť ešte aj vlasy hnedé, blondavé, červené, čierne a ešte ich je poriadne veľa no teraz sa mi to nechce všetko vypisovať. Čierna je tma, biely je sneh, ale ešte na niečo som prišla že kôra stromov je hnedá. No toto je len polovica farieb. Ale tá druhá polovica, to je veľmi veľa to sa mi nechce písať. Vidíte, koľko farieb máme na svete, ale to najdôležitejšie je naša zem. Tá je modrá, zelená a hnedá.

Šišiprt

Kamilka Kurtišová a Natália Hlaváčová

Šišiprt, šišiprt, šišiprt, šišiprt, šišiprt fúj!!!

Pýtate sa, čo je to šišiprt? Jednoducho... Neprišli ste na to? Neviete čo to znamená? Chcete nápovedu? Tak ja Vám ju dám. Je to...to čo deti neznášajú! Teraz skúste sami. Áno, to bude určite ŠKOLA!!! Ale prečo taký názov? Šišiprt sa skladá z 2 slov. Šiši + prt = šišiprt. Pretože škola je šiši a na prt. So slovom šišiprt sa môžeš stretnúť: v ohováraní, v snoch, na diplomoch, v časopise, na internete... Slovo šišiprt som vymyslel ja, Juraj Rajkový. A preto, lebo slovo škola je už minulosť. Toto slovo som vymyslel pri príležitosti písania slohu na tému Nové slovo. Slovo šišiprt bude obľúbené najmä pre deti od 10-15 rokov. Prestal mi fungovať mozog a preto ďalšie slová neviem vykoktať. Preto Vám poviem iba jedno – dovidenia a príjemné používanie slova Šišiprt.

Marťankovia (alebo ako bude v roku 2100)

Romana Antalová a Danka Igazová

Kde bolo, tam bolo... Bolo raz jedno kráľovstvo a v ňom si bezstarostne býval Kráľ ktorý mal až 10 dcér a bolo ich tak veľa preto, že sa kráľ 4-krát rozviedol. Prvá bola zlá a krutá hovorilo sa o nej že je čarodejnica. Druhá, tretia, štvrtá a piata boli veľmi namyslené a kráľ im musel kúpiť zámok za deväťsto deväťdesiat triliónov eur.

Šiesta a siedma sa chovali ako nejaké malé sopľavé decká a dokonca nosili aj cumlíky !!!!!!!!! No naopak ôsma, deviata a desiata boli veľmi poslušne a milosrdné. No tá posledná, desiata, bola najlepšia zo všetkých. Nehrala sa ani toľko na počítači (Čo bola vtedy novinka) a ani sa nepozerala na televíziu (čo bol hit 10. storočia), ale pomáhala služobníctvu. Kráľ ju mal najradšej, pretože bola zo všetkých kráľových dcér najkrajšia, najšikovnejšia a každé ráno mu nosila raňajky do postele. Vždy nosievala modrý čepček a červený náhrdelník ktorý bol mimochodom vtedy v móde. No skrývala jedno veľké tajomstvo. Poslala mi o ňom list. V tom liste mi písala že má jedno veľké tajomstvo ja vám ho teraz poviem (ale vás veľmi prosím nehovorte ho nikomu). Každý spln a nov sa premenila na ohavnú starenu a kto sa na ňu pozrel na mieste utrpel srdcovú porážku. Erzetpécke už z toho poriadne šibalo. Bolo to v genetike. Žiadny romantik na kabriolette princeznú nechcel. Keď zistili, ako sa to dá odstrániť a dalo sa to iba tak, že by poslali kozmonautov do vesmíru. Keď to zistili, tak poslali kozmonautov do vesmíru aby posunuli o kúsok Zem (čo bolo meter a pol). Do vesmíru išla aj princezná a ocko jej na rozlúčku povedal: „Zakývaj mi keď tam budeš budem sa pozeráť“. A kráľ ešte stále stojí pri okne a pozerá sa, zatiaľ čo

princezná si tam užíva s Marťanmi.

Minerálka Rajec

Erik Galušťák

Mohla to byť super žúrka,
keby neprišla „letná búrka”.
Čistá voda ako kryštál
vzácný,
boli sme do nej všetci blázni.

Potom prišla sestra „šípka
zlatá”
ona nemala ju vôbec rada.

Lipa všetko prebila,
z búrky si hlt upila.

Lipa tá jej sestra krásna
premení nás na usmiateho
blázna.
Z Rajca sa k nám doviezla,
náladu nám doniesla.

Moje vysnívané múzeum.

Samuel Manina

Keby som nejaké múzeum vlastnil, bolo by to múzeum zábavy. Keď už aj 8-ročný chlapec môže byť šéfom zábavy vo vlakovom múzeum voľakde vo svete, tak aj ja chcem múzeum zábavy. A keď nie múzeum aspoň zápis v Guinnessovej knihe rekordov, že som zjedol najviac hranolčiekov za 5 sekúnd. A keby som to múzeum vlastnil, tak by bol vstup bezplatný. Ale keby bolo keby, tak by sa volalo MOJE MÚZEUM.

Môj objav- Jokosinfik

Kristína Miklovičová

Zloženie - Väčšinou odpadky, ale prihodí sa aj rozomleté mäso.

Strava - Keby ste ho NÁHODOU mali (asi nikdy) tak by ste mu mali dávať jelení hamburger.

Obľúbený predmet - No predsa auto! Najradšej si ho prehadzuje z ruky do ruky.

Oblečenie- Naj oblečenie pre tohto tvora je samozrejme čínske. Má rád aj tielka, ale najviac sa mu páčia krátke tričká.

Obydlie - Mali by ste mu postaviť štvormetrovú búdu, asi tak trojizbovú. Ku šťastiu by potreboval všetky izby, kúpeľňu, obývačku a spálňu. V doplnkoch je veľmi výberavý. Ale mám jednu prosbu: VŠETKO MU VYROBTE NA MIERU! MERIA 2 A POL METRA!

Výroba - Made in Slovakia.

Najväčší zázrak

Danka Igazová

Podľa mňa je najväčší zázrak život. Bez neho by tu nebolo nič. Ani stromy, kvety ani ľudia. Prvý na zemi boli vraj dinosaury a rôzne gigantické organizmy. Najstarší predok človeka je asi opica. Opice majú podľa tých výskumov podobný mozog ako človek. Aj vyzerajú viac menej ako človek, až nato, že sú chlpatý a majú trochu dlhšie ruky. Ako vznikol človek?

Sú dve verzie:

1. všetko a teda aj človeka stvoril Boh
2. život vznikol veľkým treskom a človek z opice teda evolúcia

Ja som si to vymyslela sama: Boh stvoril opicu a z opice vznikol človek. Rôzni vedci to skúmali. Najviac myslím môžeme ďakovať pánovi Darwinovi, ktorý zaviedol teóriu evolúcie. Potom aj tomu Fuhlrottovi, ktorý objavil kosti neandertálca a ešte rôznym vedcom atď. Proste je to zázrak najväčší na svete.

Nezmysel o troch prasiatkach

Jakub Kluvánek

Poznáte rozprávku o troch prasiatkach? Všetko je tam vymyslené, ale predstavme si to v skutočnosti! Všetko by to bol výmysel, že prasiatka vedia rozprávať no to by bolo!!!! V tomto príbehu vám porozprávam o nezmysloch troch prasiatok. V skutočnosti v rozprávke vystupuje päť postavičiek: prvé prasiatko, druhé prasiatko a tretie prasiatko okrem prasiatok tam vystupujú ešte dve postavičky. Vlk a líška tak.

A teraz sa vráťme k tým nezmyslom. Je rozumné, keď vlk sfúkne slamený domček? To je teda ale hlúposť! A potom sfúkne aj drevený domček. Kdeže by sfúkol domček? Ledva by sfúkol pavučinu nie to ešte dom a že líška sa kamaráti s vlkom no to je tiež nezmysel. Veď by ju zožral.

A ďalší nezmysel je, že si prasiatka postavili dom, veď by nevedeli ako sa ten dom stavia! veď by sa im zrútil! a dom zo slamy? veď by mu premokol a dom z dreva to je tiež nezmysel, ale dom z tehál to je teda najväčší nezmysel!!! Kdeže by prasiatko unieslo takú ťažkú tehlu?

A posledný nezmysel je, že sa vlk vyškriabal na komín. Načo by tam vyliezol? Veď by padol dolu a že sa pustil dolu komínom? Veď by sa tam zasekol v takom úzkom komíne.

To je už záver príbehu. dovidenia a ešte vám niečo poviem, keď budete pozeráť rozprávku o troch prasiatkach, alebo inú vždy si spomeňte na tento príbeh a spočítajte všetky nezmysly čo tam nájdete.

Rande

Samuel Manina

Okolo išiel predavač kvetín. Predal mi najlacnejšiu burinu. To preto, lebo už len lístok na vlak ma stál majland. Prišiel môj vlak s hodinovým meškaním. Pomaly sme sa všetci potlačili dovnútra. Ja som bol samozrejme posledný. Stál som na chodbičke pri otvorenom okne. Otvorené okno som chcel zatvoriť. Sedel tam ale starý pán, bol trochu pri tele, sedel na dvoch sedadlách. To on ho stále otváral. Teda to okno. A

ja som ho zatváral. Meškanie už bolo dve hodiny. Pomaly sme sa vliekli ďalej. Veď osobný vlak stojí pod každou brezou! Naraz sme prudko zastali. Asi jeden kilometer pred železničnou stanicou Brezové. Ohlásili nám, že máme poruchu. Všetci sme vystúpili. Peniaze na autobus neboli. Pokazilo mi to deň. Išiel som teda peši. Koľko som už meškal? Do tejto chvíle štyri a pol hodiny. Povedal som si, že dnes ma už nemôže nič prekvapiť. I stalo sa! Po piatich hodinách som vstúpil do reštaurácie, kde sme sa mali stretnúť. Bola tam. Sedela tam. Vypila štyri fľaše vína. Podotýkam, červeného. Sadol som si k nej. Ona sa zdvihla. Buchla ma mojou burinou po hlave. A odišla. Vedel som, čo to znamená. Po takej namáhavej ceste, toto?! To nie je možné! A navyše, nechala na stole účet. Musel som to zaplatiť mojimi švédskymi hodinkami. Noc som prespal na lavičke v parku. Našťastie nepršalo. Prišlo ráno. A prišla i otázka – „Ako pôjdem domov?“ Domov som to mal dobrých 32 kilometrov. Prišla krutá odpoveď – „PEŠO!“ Alebo stopovať. Ale ak chcem stopovať, musím JA mať kartón a tam napísať niečo ako „DOMOV“. Ale kde nájdem fixku? A preto sa domov išlo pešo. Domov som prišiel až na druhý deň. Dúfam, že ten dnešný deň bude lepší, ako tie predchádzajúce!!!

Svet v roku 2100

Eliška Jurčíková

Každý človek je zvedavý, ako bude vyzeráť rok v 2100. No ja vám to teda poviem. Každý vie, že už teraz sú všelijaké mechanizmy, že človek zničil už polovicu prírody a robí okolo seba samé domy, neporiadok, cesty a všelijaké prostriedky. No a bude to ešte horšie v roku 2100. Budú tam stroje, nejaké veľké limuzíny, ľudia sa k sebe budú správať ako psi. Už nebudú zvieratá, už bude aj príroda zničená. A na miesto prírody, zvierat sa postaví mesto. Namiesto psov, najlepších priateľov človeka, sa postavia autá. Namiesto práce si ľudia postavia roboty, aby za nich pracovali a oni si nebudú užívať pekný piknik, práve naopak, pôjdu niekde do mesta, do kúta a budú si tam pofajčievať, alebo si tam budú písať na steny, alebo otravovať druhých. A s deťmi ani nechcete počuť, bude to s nimi hrozné. Niektoré budú ako cici a tie ďalšie budú všetkým nadávať, nebudú chcieť chodiť do školy a budú sa hádať s rodičmi. Poviem vám jeden prípad. Dieťa príde domov a mama sa ho opýta ako bolo v škole. Dieťa povie: „Nič nové.“ Mama mu povie: „Slušne sa ťa pýtam ako bolo v škole, tak mi pekne odpovedz.“ A dieťa na mamu zakričí: „Hovorím ti, nič nové!“ „Tak sa obráť a vypadni,“ a začne hádka. Keď nechceme aby takto vypadal náš život v roku 2100, tak sa snažme o to, aby sme nikomu neubližovali, chránili prírodu, zbytočne nestavali domy a neubližovali zvieratám. Tak. Dovidenia.

Svet v roku 2100

Jaroslav Beneš

V roku 2100 podľa mojich predstáv budú lietať autá, mrakodrapy budú všade a budú presahovať 1000-ky metrov... a vlastne budú len mrakodrapy. Počítače už vtedy nebudú, lebo budú oveľa lepšie prístroje, ktoré sa s vami budú rozprávať. Ale na to si budeme musieť počkať. Ale aj keď budeme musieť čakať, aj tak to raz príde. Nebudeme ale dlho čakať, lebo podľa mojich predstáv vývoj sa začne už o pár rokov. Ale vtedy už podľa mňa nebude euro. No ale kto vie, nemusí to byť presne tak, ale ja si myslím že bude.

Život postavičky z počítačovej hry, keď vypnem počítač

Romča Antalová a Danko Igazová

Keď vypnem počítač, rozmýšľam nad tým, čo robí moja počítačová postavička z mojej obľúbenej hry. Rozmýšľam aj nad tým, či nemám znova zapnúť počítač, aby som sa pozrela, čo robí. Možno práve spí, alebo ide ešte... Dúfam, že nerobí neplechu. Rozhodnem sa, že ho aj tak zapnem. Moja postavička je presne na tom istom mieste,

ako predtým. Počítač znova vypnem. Ale nedá mi to. Musím ho znova zapnúť. Zasa je na tom istom mieste. Tým, že ho stále vypínam a zapínam, sa pokazil. Hneď som zavolala opravára, aby som sa na moju postavičku mohla pozeráť. Zrazu sa pohla. Opravár odchádza a počítač znova ide. Vbehnem do izby a zapínam počítač. Postavička je zasa na tom mieste, kde som ju naposledy videla. Moment! Pohla sa! Otvorila som ústa a napäto som sa na ňu pozerala. Presúvala som sa za ňou. Vošla do školy. Dovtípila som sa, že sa ide vzdelávať. Tentokrát som si povedala, že počítač nebudem vypínať. Nechám ho zapnutý celú večnosť. Moja postavička vyšla zo školy. Išla do spálne. Vtom mi vypadla z obrazovky. Nakoniec som zistila, že to nebolo nič hrozné, len malý výpadok elektriny a mojej fantázie.

Život postavičky z počítačovej hry, keď vypnem počítač

Agátka Rizeková

Tento príbeh sa začína v jednej krajine, kde býval jeden malý chlapec, ktorý dostal na narodeniny počítač. Tento chlapec sa volá Janko Placka. Janko chodí do 4.A triedy. Je to najlepší žiak. Na vysvedčení mal samé jednotky, a tak mu rodičia kúpili počítač. No tým sa všetko zmenilo. Keď Janko prišiel domov, sadol si k počítaču, a tak sa z neho stal najhorší žiak. Večer keď išiel spať, rozmýšľal o tom, čo robia postavičky z jeho najobľúbenejšej počítačovej hry. Jednu noc mal čudný sen. Snívало sa mu o tom, že je postavička z jeho počítačovej hry. Bol hlavná postava, teda hrdina celej hry. Cez deň to bola nuda pretože s nikým nebojoval, ale v noci sa prebúdžali všetky zvláštne tvory. Janko o tých čudesných tvoroch nič nevedel a veľmi sa mu páčili. V noci sa síce boje neodohrávali ale bolo to krajšie ako cez deň. Janko si ani nestihol všetko poobzerať a zobudil sa. Ráno svoj sen porozprával rodičom a už nemusel v noci rozmýšľať čo sa v noci deje, ale aj tak chcel, aby sa mu sen zopakoval. Nasledujúcu noc sa mu sen zopakoval. No túto noc prišiel v hre do jedného mesta, keďže ako hlavný hrdina nemal trvalé bydlisko, tak putoval z mesta do mesta, a keď bolo treba, bojoval so zlými postavami. Keď prišiel do mesta, zistil, že tam nik nie je. Klopал aj na dvere mnohých domov, ale nik sa neozýval. Keď prišiel do stredu dediny, na schodoch jedného domu zbadal starého pána, ktorý sedel na kresle. Spýtal sa ho, kde sú všetci. Ten nevydal ani hlások, len ukázal prstom na jednu časť dediny. Janko sa tam vydal a keď bol bližšie, počul vrieskanie a výkriky. Prišiel na miesto a zistil, že všetci sa boli pozeráť na boj a kto vyhrá, ten sa stane najlepším bojovníkom v krajine. Janko prišiel akurát na začiatok súťaže, a tak sa do nej zapojil. No nebol taký dobrý bojovník ako sa zdalo, keď Janko hral hru na svojom počítači. Vypadol hneď v prvom kole. Janko sa zo sna

zobudil a bol nešťastný lebo prehral. Bol síce smutný, ale zistil čo robí postavička z jeho obľúbenej počítačovej hry.

Snehulienka, sedem trpaslíkov a Naša talkshow

Kristína Miklovičová a Sofia Lukačiková

K a S: Snehulienka a sedem trpaslíkov - klasická rozprávka pre malé detičky, ktorú pozná každý. Ale nie každý vie, že dvaja trpaslíci vyšli z príbehu. Bolo to v dôsledku toho, že jeden zomrel pri bicyklonehode a o druhom sa budeme rozprávať v našej talkshow: Život rozprávkových hviezd ako ich nepoznáte... hneď po nasledujúcej reklame!

Reklama: TaTaTaTaTA kúpte si náš jedinečný vysávač Všeckovcuc, ktorý všetko urobí za vás. TaTaTaTaTA- McDonald!!

K a S: Milí nadšenci klasických rozprávok Walta Disneyho. V našej relácii sa dnes budeme rozprávať o ôsmom trpaslíkovi z našej edície: tu je! Naš milý hosť Lupašmejd! Ta ta ta ta taa... prosím potlesk! Tlesk Tlesk Tlesk.... Ako sa vám žije v tomto rozmanito svete, pán Lupašmejd???

Lupašmejd: Nooo neni to moc dobrý pocit, napríklad na Vianoce stále púšťajú Snehulienku a tá je už okukaná. A taktiež si Nooo neni to moc dobrý pocit, napríklad na Vianoce stále púšťajú Snehulienku a tá je už okukaná. A taktiež si uvedomujem, že tu som vlastne zbytočne a nelegálne: nemám občiak ani pas, dokonca ani legálne bývanie.

K a S: Díky, že ste prišli a povedali nám pár viet a teraz ide REKLAMA!!

Reklama: Chřík - klasický zvuk telky: nechcete to?? Máme tu pre vás 1 problém a 5 riešení. Nechajte všetku prácu na nás! Iba vyhoďte telku z okna a Cigáni si hu vezmú. Máme tu pre vás 5-ročnú záruku. TaTaTaTaTa - značka chřík.

Ako skončila Popoluška?

Karolína Kiripolská

Popoluška, vlastným menom Eliška, sa vydala a žili s princom šťastne až kým neumrela...Tak sa končí každá rozprávka, ale čo bolo potom???

Popoluška sa vydávala a prišla na svadbu princova teta Barbora. Povráva sa o nej, že je to bosorka. No a keď prišla na tú svadbu, dala svadobné dary, ale nie také ako každý. Dala im čudnú zapáchajúcu fľaštičku, v ktorej bola hnusne na žltó zafarbená tekutina. Keď to rozbalili už manželia, tak im povedala, že to je elixír na večnú lásku aj po smrti. No verili tete a Popoluška – Eliška a Princ - Oliver vypili ten smradľavý elixír. Vtom Oliver odpadol, odviezli ho do lekárskeho oddelenia a Elišku (čo bola síce už jeho žena ale úrad to ešte nezapísal) vrátili, dali späť za jej macochou. Macocha (keďže Eliškin otecko už zomrel) ju zbila jak jedovatého hada. Potom jej dala jej staré zaprášené handry - „šaty“.

No to je osud: najprv raj (ešte keď žila matka), potom peklo (macocha), potom zase raj (princ), nuž a zase peklo (macocha). No a teta Barbora, tá sa už škodoradostne usmieva nad svojim bosoráckym kotlíkom a pripravuje ďalšie smradľavé elixíry pre svojich synovcov, bratrancov, sesternice, pravnúčatá, krstňatá.....

„Zázrak!“ ozvalo sa o štvrtej poobede zo zámockej nemocnice. Princ sa prebral z kómy, vstal z postele, vybehol zo zámku, bežal do dediny vedľa zámku. Vtrhol na gazdovský dom kde žila Eliška a zakričal: „ELIŠKA!“ Eliška vybehla za princom a ten ju vzal do náručia. A teraz naozaj žili šťastne až do smrti, aj keď s pár hádkami, ale to už nechám pre iného keby chcel tiež niekto písať na túto tému.

Ako využiť staré pyžamko

Dida Škerdová

Na ceste ležalo staré roztrhané pyžamo, ktoré bolo osamelé. Nikto si ho nevšímal. Okrem malého dievčatka Silvii. Silvia bola statočné dievčatko, ktoré si pyžamko zobralo. Keď prišla upotená domov, posadila sa na sedačku. A ozval sa hlas „ahoj“. „Kto povedal ahoj? Veď som sama doma.“

„Ja, pyžamko ktoré držiš v ruke.“

„AAAAAAA!“ vykrikla Silvia.

„Neboj sa ma, ja som len choré pyžamko.“

„A ako ťa mám vyliečiť?“

„Jednoducho tak, že zoberieš niť, ihlu a začneš ma šiť.“

„Ale ja sa o teba bojím.“

„A prečo?“

„Lebo ťa to bude bolieť.“

„Nie, ja som predsa pyžamko, ja sa môžem šiť.“

Silvia sa dala prehovoriť a dala sa do šitia. Šila, až ho došila. Keď už bolo ráno, pyžamko sa presťahovalo k Silvii. A tak ho Silvia nosila najviac zo všetkých pyžám.

Ako vznikla dúha

Dominika Zelenáková

Kde bolo, tam bolo, bola raz jedna guľička, ktorá sa volala Dúhovka. Dúhovka chodila do školy. Ale jej všetci hovorili: „Ty si farebná a nám sa farebné guľičky nepáčia, nám sa páčia len jednofarebné.“ A guľička Dúhovka bola preto veľmi smutná. Raz išla guľička Dúhovka k babke a guľička všetko porozprávala babke, že čo jej hovoria v škole, že aká je. Babka jej povedala, že nech radšej nechodí do školy. A guľička postupne rástla a rástla. Keď bola veľká zistila, že je čarovná, a že je preto iná ako ostatné guľičky. Keď raz dopršalo, tak za ňou prišlo slniečko a povedalo jej: „Ty nemáš len tak čarovať, ale ty máš prinášať dúhu.“ A preto guľička zistila že je iná ako ostatné.

Čo veľmi potrebujem ?

Nina Kurtišová

Čo veľmi potrebujem? Hmmmmmm..... niekto potrebuje jesť, niekto piť, niekto psa, niekto mačku a niekto tiež potrebuje svoju životnú lásku. Ja osobne potrebujem vzdelanie. Bez vzdelania nie je nič, vôbec nič, ani práca, ani peniaze, ani dom, ani byt, ani oblečenie, ani jedlo, a vlastne keď nie je jedlo, nie je ani život, a keď nie je život, nie je ani zábava a bez zábavy je svet pustý, zlý a škaredý. No ale keď je vzdelanie, je všetko krajšie, a hlavne je v živote zábava. Ale čo s tými ľuďmi, ktorí nepotrebujú nič? Nemyslím tých ľudí, čo hovoria, že nič nepotrebujú, ale pri tom

potrebujú viac ako normálny človek, ale myslím tých, ktorí fakt nepotrebujú nič a nikoho. Títo ľudia sú zvláštni v tom, že sú úplne uzavretí a lakomí, takíto ľudia si vôbec nevedia užívať život. Ale prečo je to tak, prečo niektorí ľudia majú radi život, spoločnosť, zábavu a iných ľudí a niektorí toto všetko neznášajú, prečo je to tak? Na túto otázku viacerí ľudia hľadali odpoveď, ale ju nenašli. A dúfajú že to tak neostane navždy, ale čo keď áno? Nič nespravia, vôbec nič, len budú mať dobrý pocit z odpovede, ktorú našli a ani nevedia, či je vážne pravdivá. A tí iní ľudia od nás sa im len čudujú, prečo sa naháňajú za niečím, čo vôbec neexistuje, a v tomto majú fakt pravdu - tá odpoveď vážne NEEEXISTUJE.

Človek sa narodil s krídlami prečo by sa teda mal životom plaziť ?!!

Michaela Kubicová

Narodenie, prvé kroky, prvý úsmev, prvé slovo a prvý zub. U každého to začína rovnako. Ja som nebola výnimkou. Môj prvý deň v škôlke, prvé ustráchané kroky k bráne ozajstnej školy a začiatok skutočného života na strednej škole s občianskym vo vrecku, prvé lásky, plnoletosť a skúška dospelosti. Po úspešnom dokončení jazykového gymnázia som chcela ísť na vysokú. Bohužiaľ, iba chcela, ale nešla. Potrebovala som peniaze a o nejaké brigády na polovičný úväzok som záujem nemala. Chcela som si konečne nájsť moju prvú prácu, skutočnú prácu! Jedno nudné ráno v stredu sa to zmenilo. Ako vždy po raňajkách som išla vziať noviny zo schránky pri našej čiernej bráne. Znudené listovanie novinami trvalo tak 5 sekúnd, než som ich obľiala kakaom, ktoré by som pila dodnes, ale tam, tam ešte nie sme. Pekne som si zanaďovala, ale sklapla som pri pohľade tesne pod kakaovú škvrnu. Recenzia časopisu ELLE *málo pracovníkov nové kancelárie Pán. Bambique.....čestné slovo Práca redaktora do časopisu ELLE, ktorého hľadáme, pozostáva z viacerých úkonov, ktoré obsahujú písanie článkov, tak isto zabezpečenie materiálov rôznych druhov, p..... 556 9871 – kontakt.*

Hneď som mala jasno. Roztraseným hlasom som svoje šťastie skúsila a zavolať do ELLE. Po treťom zazvonení zdvihla slúchadlo žena s príjemným hlasom... niečo mi povysvetľovala, na niečo som sa opýtala, zadala mi termín a bolo to. Túto nudnú pasáž preskočíme, skrátka, zobrali ma. Postupne som to vypracovala na vlastné oddelenie, síce to trvalo asi 8 rokov, ale keď som dostala moju vlastnú obrovskú luxusnú kanceláriu na predposlednom poschodí, cítila som sa úžasne! Neopísateľný pocit, ako keď sa vám narodí zdravé dieťa! Môj život bol rozprávkový. Vysoký plat, pod sebou kopu ľudí, stretnutia s celebritami, drahé obedy, večierky, veľmi sa mi darilo! Bola som šťastná. Mala som toho veľa, ale stíhala som, síce mi stres nerobil dobre, ale

svoju prácu som milovala! V júni cez vysoké horúčavy začali slabé náznaky niečoho. Slabé ale časté bolesti hlavy ma príliš netrápili. Ale keď už nespavosť zasahovala do mojej práce únavou, potrebovala som radu od lekára. Skôr, než som sa k nemu dostala, sa u mňa prejavili ďalšie príznaky v podobe zvýšenej teploty, horšenie zraku, slabnutie kostí, tuhnutie svalov... Mala som toho akurát dosť. Lekár nič nezistil a iba mi poradil – samozrejme - dovolenku, žiť zdravšie a menej sa stresovať. Poslúchla som, ale po týždni som potrebovala aspoň vidieť budovu módného magazínu ELLE. Tieto príznaky na chvíľu prestali, ale po dvoch dňoch sa vrátili. Nebrala som ich vážne, veď mi to ustúpi a lekár by mi odporučil opäť iba dovolenku. Pred jedným dôležitým obedom s riaditeľom ELLE v Amerike som sa cítila veľmi zle, užila som dve tabletky proti bolesti dúfajúc že to bude lepšie.

Pred dverami reštaurácie sa mi poriadne zatočila hlava ako na ruskom kolotoči a potom už neviem. Všetko sa to zbehlo rýchlo, vyšetrenia, röntgen, CT-čko, testy...V nemocnici som musela zostať. Trvalo mesiac než prišli na to čo mi je... ten mesiac bol najhorší. Najhroznejší čo kedy mohol byť. Postupne sa zo mňa stala chudáčka. Prvý týždeň v nemocnici mi ochablo komplet celé telo a svaly ma neuveriteľne boleli, že som musela všetko prespať, tá bolesť bola strašná! Druhý týždeň ma už nebolela pravá noha... celá totižto ochrnula a ľavá deň po nej. Tretí týždeň mi celé brucho, trup a hrud' skameneli a tak isto ochrnuli bola som zúfalá, nejedla som, nepila ...ten pocit... už nikdy nebudem chodiť? Nebudem mať funkčný trup, chrbát? Aspoň že tie ruky, myslela som, že sa už nebude šíriť ďalej ale v jednu stredu ráno som sa zobudila ochrnutá ... celá, jediné čo mi zostalo bolo pravé očné viečko ... pravé očné viečko bol môj jediný nástroj ku komunikovaniu a ku spojeniu s tým druhým svetom ... s tým druhým svetom, v ktorom som ja bola len pravým očným viečkom. Doktori mi diagnostikovali in-syndrom. Je to smiešne, nemohla som nič povedať a hýbať sa! Nemohla som vôbec nič!!!!!! Ale to úplne najhoršie môj sluch, mozog a city zostali nepoškodené nič horšie sa vám nemôže stať! Chcela som niečo povedať, niečo urobiť, niekoho objasť, niekoho pobožkať, sama sa obliecť, ísť nakupovať a pospevovať si potichu supermarketom a popri tom hádzať do košíka všetky chutné potraviny ... tak moc som chcela! Ale úplne najviac som chcela zomrieť. Ale ako to ľuďom, lekárom a rodine povedať?! Ako im mám povedať, že chcem zomrieť? Ako, keď nemôžem hovoriť?! Jediné, čo ľudia mohli, sa pýtať a ja som klipkala očným viečkom. Jedno žmurknutie znamenalo nie a dve áno. Nikoho nenapadlo sa ma opýtať, či chcem žiť, nikto sa ma to neopýtal! Pamätáte? Jedna streda mi zmenila život a o osem rokov mi jedna streda zničila život. Toľko šťastia sa zmenilo na utrpenie, ktoré nemalo a ani nemá konca. Teraz tu ležím, pripútaná na lôžko a žmurkám, a moja mama ... sedí vedľa mňa a hovorí mi písmenká abecedy a tie správne zapisuje ... a ja žmurkám raz či dvakrát ... áno alebo nie Všetko sa zmenilo, môj život sa zmenil, ale ja, ja som zostala vnútri taká istá, no svetu to už nedokážem, trpím totižto in-syndromom, nevyliciteľnou chorobou. Do mojich 28 rokov som lietala, to áno, ale už sa iba plazím životom.

ČLOVEK SA NARODIL S KRÍDLAMI A PRETO.....
....NEZABUDNITE LIETAŤ !!!!!

Lístok do pekla

Denisa Tekulová

Som tu dole. Je tu dusno a nedá sa tu dýchať. Nevieť kde som, ale viem, že som dole. Občas zavanie jemný teplý vánok. Zamrazí ma, ale po chvíli to prejde. Asi som pod morom. Počujem hlas, ktorý mi trhá srdce. Je to ako výkrik do tmy. Bolí to, ale nemôžem sa pohnúť. Je to veľmi zvláštny pocit. A potom to zbadám: všade okolo mňa sú ľudia. Mám strach? Nevieť ... pozerajú na mňa, ale nik nehovorí. Priblížim sa, ale nejde to. Počujem kroky, ktoré sú silnejšie a silnejšie. Ale nikoho nevidím. Všetkým na tvárach začínajú naskakovať bolestivé ťaky.

A v tom si poviem: „Dost.“ Kroky zmiznú. Ľudia sú opäť pokojní. Na jednej tvári vidím, že chce niečo povedať ale... Otvorí ústa. Tvár mizne. Zľaknem sa a ostatní sa odo mňa odvrátia. Zase som sám. Cítim samotu, ktorá ma chce pohltiť. On ma chce pohltiť. Čo som to len povedal? On ma chce pohltiť. Prečo? Zase tie kroky. Už nevládzem dýchať. Ale počujem výkrik, ktorý chce, aby som žil. Aby som mu pomohol. Spadnem na zem. Cítim, ako opúšťam svoje telo. Nič necítim. Len vnímam pocity, ktoré chcem vnímať. Vidím telo. Svoje telo. Ale ja som v ňom neni. Som preč. Naveky. Vidím, ako mi z bubienkov tečie malý prúd krvi. Som mŕtvy? Začínam cítiť bolesť. Nezniesiteľnú bolesť. Chcem zomrieť.

A v tom sa zobudím, som v nemocnici? Nie som? Som. Ležím a rozmýšľam čo sa stalo. Nejde to. Nevieť to. Ale chcem si spomenúť. Počujem tie kroky. Znova. Chcem bežať ale... nedá sa mi pohnúť. Príde doktor. Asi? Je to doktor. Sadne si vedľa mňa, ale nepočujem ho. Dá mi kúsok papiera a pero. Pýta sa, ale nič nepočujem. Zoberie papier a píše naň. Prečítam. Plačem. Som hluchý. A nemám nohy. Príde mi zle. Asi od žalúdka. Píše ďalej: „Zrazilo ťa auto.“ Už nečítam. Len hmatám svoje nohy. Stále hmatám svoje nohy, ktoré nemám. Sú preč. Navždy. Pri dverách vidím položené protézy. Je mi z nich zle. Ale potom mi to dôjde. Bolesť, utrpenie, strach, neistota....to všetko prežívali tí ľudia ktorí boli so mnou. Dostal som druhú šancu. Ale nie od boha. Od pekla. Podpísal som zmluvu s diablom. List do pekla...už nechcem žiť. Teraz už nie.

10.10.2010

Denisa Tekulová

„Pesimistka. Si obyčajná pesimistka! Nechápem, ako môžeš veriť tým bludom. Lezie mi na nervy to tvoje: „Padneme do hlbín zeme.....!“ Najradšej by som ťa zabila. Vyhodím ťa z nášho klubu Pehavý oriešok. Dost' už!! Mysli konečne na niečo pozitívne. Napríklad - aké mám dnes vlasy, alebo akú mám krásnu farebnú sukňu. Ja vždy myslím pozitívne a viem, že dnes nebude koniec sveta! Tak tu nerev a chod sa umyť! Vyzeráš ako strašidlo z nejakého nepodareného filmu.“ Ema sa urazila. Zliezla tajným lanom po strome. Pricvikla sa jej sukňa o vetvičku a zliezla dole bez sukne. Dole sa začala rozdrapovať ako decko. Svižným krokom odkráčala domov. Doma sa potom zamotala do deky a čakala na osudný koniec. V tom zazvonil zvoniec. Ema zakotúľaná v deke sa priblížila k dverám. Rýchlo otvorila. Za dverami stála Luca a Tina. Ema chcela rýchlo zabuchnúť dvere, ale nepodarená Tina jej tam vopchala nohu. „Pozvala som sa sama,“ Tina zamrmala. Luca čumela ako sprostá a Ema začala vykladať svoju teóriu. „Dnes zomrieme! Prišiel náš koniec! Prezerala som si náučné knihy! Všade bol jeden dátum. 10.10.2010!!! To už je predsa niečo! Nie??“ Lucii bolo do popuku a Tina sa nezaoberala blbosťami Emy. Chcela si len konečne spraviť nechty. Neverila Eme ani jediné slovo! Hodiny odbili šiestu. Tine padli na zem pukance! Vylial sa jej lak! Luca chytala stresy. Začínala si myslieť, že prišlo zemetrasenie. Rýchlo sa rozlúčila. Obula si čižmy a odišla s flakmi na tvári. Tina sa rehotala, že Ema musí utierať vyliati lak na nechty. Keď už konečne všetko poutierala, tak dostala nápad!!! „Pomstím sa!!“ potajomky sa smiala na vlastnej zlomyseľnosti. Tina sedela na gauči. Nevnímala. Ema vykydla do točky vajíčka s pomletým korením. Pod gauč, na ktorom ležala Tina vopchala škrapiny. Okolo kliečka namotala malý motúz. Ema mala na tvári posledný šťastný úsmev. Vedela, že dnes príde koniec sveta, tak si to chcela užiť. Zatiahla za motúz! Tine pod gaučom niečo začalo škrapotať. Gauč sa začal hýbať. Tina chytala záchvat. Ema jej potichu zašepkala s úsmevom na tvári: „To je koniec!“ Tina bežala k točke s vodou, aby sa offrkala a prebrala. Pustila vodu. Z kohútika jej vytiekla zelená nechutne mazľavá tekutina. Tina kričala a odpadla. Ema sa len usmiala a buchla dverami. Tina sa prebrala až ráno. Bola zakrytá chlpatou dekou. Pri hlave si našla malý lístoček na ktorom bolo: „Kto sa smeje naposledy, ten sa smeje najlepšie. A nabudúce mi tá predpoveď vyjde :D“

Keď sa dejú zázraky

Dida Škerdová

„Čáry máry.....“ krúžil Jožko rukami nad prázdny klobúkom, „..... abraka dabraka, nech je tento klobúk prázdny.....“ a víťazoslávne ho obrátil k rodičom - oficiálnemu publiku pred premiérovým vystúpením. „Wau, no ty si hotový Copperfield,“ povedala mama. „Hm slušné, to určite vyhrá prvú cenu,“ povedal otec a potľapkal ho po pleci. „No, možno by to aj mohlo byť,“ pribehol jeho starší brat, schmatol mu ruku a vytiahol z neho plyšového zajaca, „keby si ho nemal v rukáve!“ „Prestaň, daj mi ho,“ vytrhol mu ho z ruky a hodil naspäť do klobúka. „Ty by si to tiež neurobil aby zmizol, čo si kúzelník,“ zamrmľal. „Nie, ale kebyže som, určite by som svoje schopnosti nevyužíval na odčarúvanie zajacov z klobúka,“ povedal a utekal do vedľajšej izby. „To je pravda,“ pomyslel si, „kebyže viem čarovať, tak prvé čo spravím by bolo, že odčarujem školu. Hm, to by bolo super kebyže si celý deň môžem robiť čo chcem, ale to by skôr padali z oblakov cukríky.“ Znudene sa hodil na gauč a zapol si televízor. „V západnej časti Nemecka je dnes výnimočné počasie, z mračnej oblohy totiž nepadajú kvapky vody ale karamelové cukríky a lízatká,“ rozhorčene hlásil redaktor v hlavných správach, „vedci vôbec netušia, čím to mohlo byť spôsobené, je to proste zázrak.“ Jožo meravo hľadel na obrazovku, to predsa nemôže byť náhoda. Vypol televízor a utekal von. Už - už zatváral dvere, keď naňho mama zakričala: „Jožko, nezabudni, že si mi sľúbil, že umyješ riad.“ „Ale mami,“ zakňučal, „chcem sa ísť bicyklovať.“ „Bicykel ťa počká, ale riad nie, už aj nech si tam!“ „Ach, bodaj by neexistovali domáce práce,“ povzdychol si. Už - už sa chystal že pustí vodu, keď zrazu do kuchyne pribehla mama: „Nie, neumývaj riad, veď načo, načo by sme sa mali zdržiavať takými nepodstatnými vecami ako upratovanie. Choď radšej von a nákup si hory sladkostí pre teba a tvojich kamarátov.“ Viac počuť nepotreboval, schytil bundu a upaľoval von. Tam naňho už čakali všetci kamaráti, ktorým tak isto mama tolerovala, že nechcú robiť úlohy a upratovať. Bolo to zvláštne, všetky moje sny sa stávajú skutočnosťou, teda okrem..... „Škola, škola sa zrútila!“ kričal Marek, ktorý práve dobehol na ihrisko. „Čože?“ pozerali naňho neveriacimi pohľadmi. „Je to pravda, zrútila sa ako domček z karát pred asi štvrtť hodinou, len tak z ničoho nič, chvalabohu už v nej nik nebol.“ „Pozor, pozor,“ hlásil rozhlas v celom meste, „z dôvodu zrútenia škôl v celom okrese, sa školská dochádzka detí preruší na dobu, dokedy nenájdeme vhodnú budovu.“ „Hurááááááááááá!“ znelo po celom meste ešte hodinu po ozname. Odvtedy už deti do školy nechodili, nič nerobili, len jedli sladkosti, pozerali televíziu a hrali počítač.

Ked' budem dostatočne rýchlo bežať, môžem predbehnúť čas?

Nina Kurtišová a Adrika Kozáčková

Bol raz jeden Ferko, ktorý veľmi rád chodieval bežať na ihrisko. Ráno keď sa zobudil, tešil sa, ako v školskej súťaži predbehne všetkých bežcov. Keď už boli v škole, Ferko zistil, že si doma zabudol svoje bežecké topánky. Lenže už bolo len päť minút do začiatku súťaže. A Ferkova mamička bola už v robote, a preto mu nezostávalo nič iné, len bežať v jeho nových topánkach. A preto si v duchu povedal: „Takto tú súťaž nevyhrám.“ Aj keď si to povedal, chcel to skúsiť. „Pripraviť sa, nezabiť sa, pozor, štart!“ povedal rozhodca. Ferko pocítil obrovský strach. „Škoda nevyhral som, vyhral Jožo, Martin, Kamil.“ Všetci traja kričia, vyhrali. Ferko prišiel do cieľa. A rozhodca hovorí: „Nie, vyhral Ferko. Vy ste podvádzali!“ Tak toto bolo moje naj víťazstvo.

Keby som mal abakusa, mohol by som..

Eliška Jurčíková

Spraviť mier sveta, áno, vlastne nie, s mierom sveta nebudú ľudia súhlasiť, takže ... ale ja nič nespravím, projekt v škole bude už pozajtra a ja nemám ani začiatok, to bude pohroma. Zrazu ma nejaký cudzí hlas zavolať. Myslel som si, že to prišla moja mama, lebo odišla na tri dni do Talianska, ale keď som prišiel dole, uvidel som vysokého čierneho, s nohami tigra a s rukami zvláštnymi. Na pravej ruke mal srst' medveďa a na ľavej ruke samé biele bodky. Zľakol som sa a schoval som sa za schody. Ale on sa za mnou pomalyčky približoval a hovoril mi: „Neboj sa ma, ja sa volám Abakus, som Naliónsky príslušník, prišiel som ti pomôcť s tvojím textom do školy.“ Keď som počul, že povedal, že je Abakus, vyšiel som a predstavil som sa mu. „Volám sa Tom Bolnát.“ „Takže, Tom Bolnát,“ povedal, „ideme sa na to pozrieť.“ Bol som rád, že mi s tým niekto pomôže, ale stále som nechápal, ako to vedel, že mám takýto problém, tak som sa ho to opýtal. „Vieš, my to vieme, máme takú myseľ.“ „Jáj.“

Po dvoch dňoch: „Dobrý deň,“ pozdravil ma pán učiteľ, „predveď nám tvoj príbeh.“ Môj príbeh bol o tom, ako Abakus vie pomáhať s príbehmi.

Jarný veveričkin zub

Lucia Chudá

Kde bolo, tam bolo žila raz na vysokom strome veverička Kmotrička. Už skončila zima a nastala Jar. Kmotrička veverička mala už aj jarné upratovanie. Raz, keď išla spať, tak ju v noci začal bolieť zub. Nemohla spať, a tak sa išla pozrieť do zrkadla, ktorý zub ju bolí. Zistila, že predný zub sa jej začal kývať. Priložila si ľad na zub a išla spať. Na druhý deň išla k zubárke. Zubárka sa jej spýtala: „Ktorý zub Ťa bolí?“ a veverička odpovedala: „Ten vpredu.“ Tak jej ho vytrhla, veverička zakričala od bolesti, ale ako jej ho vytrhla tak bolesť ustúpila. Zub si zobrala a išla domov. Keď prišla domov, tak si zub položila pod vankúš. Nechala ho tam až pokým neprišla zúbková víla a nenechala jej tam darček. Veverička kmotrička sa bála, že jej už druhý zub nenarastie, a tak si stále nad tým lámala hlavu. Prešiel týždeň, dva, tri a stále jej zub nerastie. Tak sa zase vybrala ku zubárke. Zubárka jej povedala: „Neboj sa, zub Ti narastie, ale až po pár mesiacoch.“ Veverička si myslela, že už sa jej nikdy nebude kývať zub. Ale po pár týždňoch ju zase bolel zub, ale myslela, že to je ten, ktorý jej rastie, no naopak kýval sa jej nový a zase mliečny zub. Raz išla na prechádzku a zbadala spadnutú šišku na zemi. Tak ju zdvihla a zahryzla sa do nej a pocítila strašnú bolesť. Keď sa na šišku pozrela zbadala tam zub, ktorý ju bolel. Tak sa vrátila domov a keď ho chcela dať pod vankúš tak tam zbadala drobnú plyšovú hračku presne pre ňu. Tak tam položila aj druhý zub a zase dostala darček. A tak stále dostávala darčeky, až pokým jej nevypadli všetky mliečne zuby. Zatiaľ jej rástli zuby a darčeky si odkladala na poličku. Už nikdy nedostala žiadny darček od zubovej víly.

Zmrzofúzik, labkopazúr, uškochvostik, stromokocur, modrokrídlo

Eliška Jurčíková a Riško Hainc

Kde bolo, tam bolo no bolo veru tak, žila raz rodina Zmrzofuziková. Otec sa volal Stromokocúr Zmrzofuzik, mama sa volala Modrokridla Zmrzifuzikova, mali aj domáce zviera, ktoré sa volalo Labkopazúr a táto rodina mala aj malého chlapčeka ktorý mal meno Uškochvostik. Volali ho aj Uško aj Uškulík, ale to je už jedno, ideme teda ďalej a uvidíte ako to len dopadlo. Stromokocúr bol veľký mrzút, stále iba hundral a hundral, že nie je to dobre, ani to dobre a ani hento, to sú chlapi. Modrokrídla bola veľmi dobrá kuchárka a vedela spraviť tú najväčšiu poschodovú tortu. Labkopazúr, ich domáce zvieratko vyzeralo takto: malo chvostík dlhý ako celý dom, jedlo mäso a rozžuvané žuvačky a všetko nechutné. Úplne som vám zabudla

povedať, že to bola rodina mimozemšťanov.

Dúhové slniečko

Lukáš Hanko

Na začiatku sveta, teda vtedy, keď vznikol svet bolo slnko úplne farebné ako dúha preto mu prischlo meno dúhové slniečko, malo od bielej farby až po čiernu. No zrazu mu ľudia tie jeho farby závideli, tak sme nariadili zákon, nech mu tie jeho farbičky zoberieme. Museli sme sa preto denne aspoň 5x opaľovať, a v noci, keď slniečko zašlo za hory začali sme polievať zem vodou, aby slniečko mohlo čo najviac vysúšať. Netrvalo dlho a slniečko malo len 15 farieb, o chvíľu 11 a potom sa dali spočítať na prstoch jednej ruky. Potom mu zostali len dve farby žltá a biela. Biela sa po čase menila na žltú, až zostalo úplne žlté. Prestalo sa nám ľuďom páčiť. A slniečko nám ešte na truc spravilo to, že nedovolilo aby sme sa naň mohli pozeráť, a

od vtedy vždy ako sa pozrieme do slnka začnú nás od toho čo sme mu spravili tak štípať oči, že to nevydržíme a musíme sa pozrieť preč.

Drok

Samko Petrov

Meno: Drok

Vedecký názov: Droken

Latinský názov: CHarcharodon Drokeodon

Miesto nálezu: Bermudský trojuholník

Zloženie: tri hlavy, šesť nôh, osem očí, dvadsať chápadiel, dvadsať žalúdkov, napoly šupinatý a napoly má pancier obalený kožou

Je bezpečný, alebo nebezpečný...? je veľmi nebezpečný

Prečo?: Dokáže potopiť loď a búrať domy

Na čo ho využijete vy: keby sa dal skrotiť, použil by som ho na zničenie vecí , ktoré škodia prírode

Stalo sa to o16:30 v meksiku. Keď vyliezol z hlbín oceánu. A chytila jedného človeka do svojho chápadla. Odfotil som si ju . Skoro chytila aj mňa.

Na návšteve planéty Modré traky

Romana Antalová a Daniela Igazová

Dočítali sme sa v novinách, že kozmonauti našli novú planétu. Vraj je úzka a modrá ako traky. Preto jej dali meno Modré traky. Písali tam, že ju môžeme navštíviť a dokonca sa tam môžeme aj nasťahovať (je tam lacno). Boli sme zvedaví, tak sme sa tam pobrali. Hneď sme sa tam nasťahovali. Našli sme si tam dom, ktorý mal číslo 21405. Hneď sme ho začali prerábať. Za deň bolo prerobené. Ten dom bol zvláštny. Mal okná nakrivo a každé inak. Dvere mal na streche, ktorá bola naopak a bola fialovej farby. Na druhý deň sme išli do mesta. Bolo to tam zaujímavé. Boli tam obchody. Napríklad Modrý textil. Oblečenie tam bolo pekné, dokonca sme medzi nimi našli novú farbu: kakavkovo – nebičkovo - bodkovano-zelenkasto - modrú. Potom sme išli nakúpiť potraviny. Keď sme nakúpili, modrobusom sme sa dostali domov. Začali sme jesť rožky s modrým karamelom. Keď sme sa najedli, rozprávali sme sa o pobyte na planéte. Chceli sme sa vrátiť, ale potom sme sa rozhodli že vydržíme ešte do konca týždňa. Cez týždeň sme navštívili tri mestečká. Modrovo, Modrý les a Modroočko. Najviac sa nám páčilo v mestečku Modrý les. Bolo v ňom

veľmi krásne. Mne sa páčili hlavne tie modré stromy. Trvalo nám veľmi dlho kým sme si zvykli. Ale po pár mesiacoch sme si na Modrú planétu zvykli. Keď sme prišli do nášho krivolakého domu hovorili sme si: Dobre, že sme tu ostali. Žili sme si ako v bavlnke. Mali sme milióny modrých peňazí. A skončili sme na smetisku.

Môže existovať ostrov blahobytu v mori chudoby?

Denisa Tekulová

Pred nedávnom sa to stalo. Bola to katastrofa. Na ostrove Haiti. Všetko bolo ako zvyčajne. Len čo sa však blížilo k obedu, ľudia začali pociťovať menšie otrasy. Nič si z toho nerobili, lebo na ostrove bývajú časté menšie zemetrasenia. Zemetrasenie sa skončilo. Ľudia mohli pokračovať vo svojich rozrobených činnostiach. Ale potom zacítili ďalšie a ďalšie... silnejšie a silnejšie otrasy. Cesty začali praskať. Prepadávať sa do neznáma. Domy padali ako zhnité hrušky. Všade bolo počuť krik a plač ľudí. Hlavne malých detí. Ľudia chodili splašení.

Vystrašene hľadali svoju rodinu. Silné otrasy zeme ustali. Nastalo hrobové ticho. Keď sa usadil prašný oblak, bolo vidieť obraz hrôzy. Obraz, ktorý by nikdy nemaľoval žiadny maliar. Obraz, ktorý by si nikdy nevymyslel žiadny spisovateľ, či filmár. Všade boli mŕtve tela ľudí. Nestihli utiecť. Nemali sa ako brániť. Nemali sa kde ukryť. Nemali šancu sa zachrániť. Jednoducho sa zatriasla zem, otvorila a pohltila nekonečné množstvo nevinných a nič netušiacich ľudí. Ticho, ktoré nastalo mrazilo. Nič nebolo počuť. Všade bolo len to ticho. A vtom malé dievčatko vyšlo spod spadnutého domu. Dievčatko čokoládovohnedé, vrkočaté. Bosé cupotalo po prašnej ceste. Začalo plakať, lebo nevedelo nájsť svojich rodičov. Nechápalo, čo sa vôkol neho deje. Nechápalo, prečo tu cupitá samé. Vtom vyšla zo zbúraniska jej mama aj otec. V čase silných otrasov bola u nej jej najlepšia kamarátka. Bohužiaľ, ona toľko šťastia nemala. Dievčatko padlo na kolená a začalo plakať. Záchranári po niekoľkých hodinách našli malé telíčko kamarátky v troskách domu. Vyniesli ho von, medzi telá ostatných. Mamička nášho dievčatka ho zobrala na ruky a silne ho túlila. Bolo jej jedno, že nemajú dom, že nemajú kde ísť spať, čo jesť. Bola šťastná, že sú všetci spolu.

Mamička vysvetľovala svojej dcérke, že iní nemali toľko šťastia ako oni... lebo oni prežili. Odvtedy už prešlo niekoľko týždňov. Naše dievčatko so svojou rodinou zažíva ťažké dni. V ich krajine sa rozlialo more chudoby. Každý deň bojujú o jedlo a pitie. Áno, pomáhajú im záchranári z celého sveta. Všetko však nestíhajú. Za jedlo sa dnes už i zabíja. Sú to smutné dni. Boj o prežitie. Môže existovať ostrov blahobytu v mori chudoby? Možno áno. Ak by sme sa spýtali dievčatka a jej mamy i otca, čo by povedali? Možno by povedali, že tým blahobytom je, že zostali spolu. Nikto z nich nezomrel. Každý deň nájdu miesto na spanie a trochu jedla. To je

pre nich blahobyť. A my sa sťažujeme, že nemáme najnovší mobil. Čo je pre nás blahobyť?

Majk

Jakub Kľuvánek

Meno: majk

Vedecký názov: majkolus školus

Latinský názov: enkravs

Miesto nálezu: Bratislava

Zloženie: Ma jedno oko. A má dve nohy a dve ruky.....

Je bezpečný, alebo nebezpečný...? je bezpečný

Prečo? Lebo neje mäso

Na čo ho využijete vy: Na nič

Liek proti každej bolesti...

Sima Jandáková

Na všetko existuje nejaký prostriedok. Na každú bolesť dostaneme liek podľa lekára, ale mnohé pilulky si môžeme ľahko a bez väčších finančných nákladov kúpiť aj voľne v každej lekární. Pravidelná konzumácia kávy, čaju, tabaku a alkoholu sa stáva neodmysliteľnou súčasťou dňa. Vieme, čo povzbudí našu aktivitu a zmierni napätie. Sú to návykové látky, ktoré nám odľahčujú nadväzovanie kontaktov a potláčajú neistotu. Ich konzumácia má pre nás priam rituálny význam. Nimi často prekonávame každodenné problémy a zároveň slúžia ako prostriedok na elimináciu strachu a stresových situácií. S pravidlami ich správnej a nesprávnej spotreby sa oboznamuje už v detskom veku. Domnievame sa, že všetky prepadliská v bludnej krajine nášho života môžeme zvládnuť tým, že si bez akejkoľvek námahy a obmedzení vychutnávame všetky vrcholy, všetky výšiny. Pre nás má význam len to pozitívne, negatívne nás ubíja.

Kinkong

Riško Hainc

Jednu pani, ktorá hrávala divadlo, zaujala plavba, na ktorej nakrúcali romantický film. No nakoniec prehovorili kapitána aby ich zaviezol na ostrov Lebiek. Na ostrove žili dinosaury a domorodci a všetci uctievali jedno zviera menom KINKONG, a to zviera malo slabosť pre jedno dievča, no potom sa musela vrátiť na loď. Lenže loď bola ďaleko od brehu. Tak musela ísť na člň. Lenže tam ho uspali a previezli do divadla lenže sa Im odtrhol a vliezol na budovu a začali po ňom strieľať lietadlami a on padol z tej budovy a zomrel.

O spomalenej jahôdke

Martinka Jurčíková a Samko Petrov

Kde bolo, tam bolo bol raz jeden obchod s ovocím. Na výklade bolo kráľovstvo ovocníčkovo. Žil v ňom kráľ ananás, kráľovná hruška a princezná jahôdka. Ich rodina dobrá aj sladká. Len ich rodina mala jeden háčik, s princeznou jahôdkou. Ten háčik bol vtom, že princezná jahôdka bola spomalená. Samozrejme to rodičia nevedeli, lebo sa jej nikdy nevenovali. Stále sa museli starať o krajinu. Kráľ a kráľovná si objednali sluhov a slúžky. Napríklad mandarínky, ktoré ju museli obliekať a česať. Pomaranče jej varili a hrozienka jej večer čítali z ovocnej knižky. Keď princezná jahôdka povedala: „daj...mi koko... mlie...Všetci vedeli že to znamená „dajte mi kokosové mlieko“. Raz si kráľovná pozvala dcérku na výzvedy. Aký je frajer? „Pek...a slad...“To znamenalo „pekný a sladký. Kráľovná jej nerozumela, preto omdlela. Kráľ neomdlel, preto vyhlásil že kto zrýchli princeznú dostane konské hnojivo zadarmo. Ako prvé prišli dva grepy a tie zlyhali. Potom prišlo do kráľovstva jablko. Jablko princeznú vyliečilo a dostalo konské hnojivo zadarmo. Kráľovná si znovu zavolala princeznú a opýtala sa jej „čo ti najviac chutí

O bielej čokoláde

Romana Antalová

Ďaleko, ďaleko, za deviatimi horami, desiatimi riekami z mlieka bolo raz jedno kráľovstvo. Nie, nebojte sa, táto rozprávka nebude o šípkovej Ruženke alebo o kráske a zvierati. Táto rozprávka bude o..... niečom. Na začiatku tejto rozprávky bol jeden kráľ, kráľovná a princezná. Mali malý zámok, 10 sluhov, 3 komorníkov a 1 radcu. Jedného dňa dal kráľ po kráľovstve vyhlásiť, že kto princeznej Kláre prinesie

poklad z bielej čokolády, dostane jej ruku. Dlho sa nikto nehlásil, kráľ už na to zabudol. Jedného dňa, keď pršalo, do kráľovstva sa prihlásil jeden otrhaný mládenec. Kráľ sa ho pýta :„Načo si prišiel?“ Mládenec mu odpovedal: „Ja.....no..... prišiel som.....volám sa Jano a prišiel som.....no.....prišiel som si pre princeznu ruku.“ Kráľ zavelil, ideme sa na chodbu poradiť! Radili sa veeeeeeeeeeľmi dlho, Jana to tam už prestávalo baviť. No vtom už prišli z chodby a radca povedal :-„Jano, keďže si prvý, kto sa hlási, prijímame ťa!“ Jano sa veľmi potešil, a povedal, že ten poklad tu bude presne o dva dni. Jano sa hneď pustil do hľadania pokladu. Prešiel deväť hôr a desať riek z mlieka, až sa dostal ku mne. Spýtal sa ma, či neviem, kde je poklad z bielej čokolády. Ja som mu povedala, že neviem, ale mohla by som mu pomôcť. Tak sme boli dvaja, čo blúdili po lese. Len tak som mu navrhla, či by sme nemohli ísť domov. Ja som išla domov, on zostal hľadať. Neviem, či tam nehľadá doteraz, ale viem, že kráľ naňho už zabudol.

Novinárska misia

Kubicová Michaela

Prílet : v poriadku

Kufre : nájdené.

Taxík : stopla som .

Pozdrav, cieľ cesty, zaplatenie a k-o-n-e-č-n-e som sa ocitla pred hotelom . Totálne dead bolo slabé slovo na vyjadrenie mojej energie . Na pomoc s tými delami a lá lodné kurky mi prišiel roztomilý blondavý poslíček . Išlo mu to z tuha, no určite lepšie ako mne. Po piatich minútach cesty, ktorá obsahovala desať zakopnutí , pätnásť zívnutí a dokonca dva grgy som sa oprela o vysoký, masívny, naleštený stôl z ebenu a hodila na recepcnú pohľad : prosím izbu s posteľou, nič iné tam nemusí byť. Na papier som naškrtnala pokus o môj opis, schmatla kľúče, odraz od stola a balanc až k výťahu. Jedným okom, ktoré som ešte nemala zalepené spánkom som uvidela číslo 212 . To bude ešte ...zíív...dlhá cesta.

„Cink!“ „Huh!!?“ prebrala som sa a vykročila asi ľavou alebo pravou nohou k výťahu. 221...221....áá! Lemravo som sa snažila napchať kľúč do zámky, no keď ani po štvrtom pokuse nie a nie ísť, ešte raz som sa pozrela na číslo dverí a číslo kľúča . Na kľúčenke svietilo 212 ...a na dverách 221. Aháá ! Hodila som spiatočku a hľadala dvere teraz už so správnym číslom 212. Zámok povolil, otvorila som dvere, odkopla topánky a naslepo hľadala posteľ. O niečo som sa potkla no potom mi pod rukami prebehlo niečo mäkké, prešla som po toma posteľ! Asi. Elegantne ako tonový slon som sa na posteľo-neposteľ hodila. Chrrrrr !

Ráno bolo.....zvláštne, hneď prebehlo zistenie, že to, čo mala byť posteľ bola pohovka s malým štokrličkom na nohy ktorý som hneď večer fyzicky napadla. Chu-

dák. Na ksichte som mala odtlačené hotelové logo vankúša. Make-up mi trónil po celom ksichte, aj tam kde nemal, oči čierne a rozmazané...vlasý, akoby boli len zo slamy ktorá je namočená v oleji zo sardinkových rybičiek. Na krku ma chcelo cez noc zrejme neúspešne zaškrtiť moje fialové bolero. Šatové tričko sa zrazu zmenilo na kus pokrkvanej handry a moje čierne nohavice mi začínali niekde pod zadkom . Po rannej hygiene, ktorá sa skladala z véééémi dlhej sprchy, regeneračnej hodinovej masky na vlasý , aspoň troch peelingov, nejakej masky na oživenie pleti a bla bla bla bla formalít. Nachystala som si digitálny fotoaparát, diktafón, poznámkový blok a mini počítač. Obula som si síce babkovské, ale pohodlné topánky. Ideme na vec. Aby som objasnila situáciu, pretože zrejme netušíte o čom tu celú dobu trepem, som novinárka. Pred dvoma dňami mi prišla správa, že dňa 15.10. sa tu bude nachádzať Oprah Winfrey. Bude to skutočne výnimočná misia, Oprah totiž tu, v Bukurešti bude, otvárať prvú rumunskú výchovnú školu pre dievčatá vo veku od 6 do 15 rokov.

Oprah už zadala aj deň, čas a miesto pre tlačovku. Vyšla som pred dvere hotela, no v tom mi zaskučalo v bruchu. No jasné, už sa hlási, už pýta ješť. Zabočila som do prvej ulice a hľadala diétnu bagetáreň .Ako som tak prechádzala okolo cukrárne, okolo mňa presvišťalo asi 50 bláznov s fotoaparátmi. Nenašla som, ako inak, bagety totiž nie sú diétne. Takže mi nezostávalo nič iné, ako oklamať samú seba, že tá bageta s kuracím mäsom a tatárskou omáčkou v mojej pravačke je skutočne vysoko bezkalorická. Zamierila som na miesto, kde sa za necelé tri hodiny otvorí nová možnosť pre viac ako 200 dievčat, do školy . Čakám si tak pol hodinky, no nikde nevidím novinárov. Žeby o tom nikto nevedel? Neverím, bolo to všade! No nevádi, som tu prvá. Možno príde Oprah skôr, a ja budem mať jediná senzácie a famózne fotky! Super! Rozrušene som vybaľovala foťák a nastavovala kvalitu fotiek, svetlosť fotiek, zaostrenie a priblíženie. Wow! Šéf ma pochváli a vyzdvihne ma pred kolegami! Dve hodiny fuč, a ostaní stále nikde. No ešte počkám, veď ešte hodinu. Dovtedy určite všetci prídu. Zatiaľ si vypijem čaj v termoske s postavičkami Madagaskaru... Tri a pol hodiny od môjho príchodu už ubehli a stále nič. Zrejme meškajú. Určite prídu. Veď predsa správne hviezdy meškajú vždy. Bude to v poriadku. Šéfikovi donesiem skvelý materiál. Všetko bude Ok... Je pol druhej a nikde nikoho. Občas prejde nejaké auto, cyklista. Dosť tichá ulica. Níeee !!! Zrak mi padol na rohová budovu, 16. ulica od centra?!!!! KRISTE PANE!!!! Oprah mala byť na61 !! Do kelu, čo teraz, čo teraz?! Níéééééééééé ! Nádyh, výdyh, pokoj, to bude všetko v poriadku, pokoj ! A že húfik bláznov ! Prd !! To boli novinári !!! Ja hlúpa hus ! Rýchlo som si stopla taxík na 61 ulicu. Musím stihnúť aspoň niečo !!! Šéf ma pre kolegami vyzdvihne, to iste, ale bude kričať, že som neschopná, hlúpa, popletená a na túto prácu sa nehodím!!! „Ďakujem !“ zahulákala som šoférovi pri vystupovaní s taxíka. Úplne som zabudla, kde som a akým jazykom sa tu hovorí. Prosím ľudia, budete tu!!! Bežala som tryskom, podľa mňa tryskom, k miestu, kde bol húf ľudí. Rýchlo! Foťák mám! Oprah, kde len si! Áááá! Mám ťa! Namierim foťák a ako besná cvakám. „Opráááá-

Muž z obrazu

Zvyšní zahynuli jeho rukou. Tulipanci začali jasať. V tom vyšlo slnko a stým William Dobývateľ zmizol. Kráľ sa len pousmial a hneď na druhý deň nechal vyhotoviť Williamov portrét. A od vtedy ho všetci poznajú ako muža z obrazu

Rozprávka o Kobre

Radoslava Košťalová a Eliška Kubišová

Kobra je hviezda v súhvezdí ORION. Prestažovala sa tam 12.13. roku 3561 z Veľkého voza na druhý koniec vesmíru. Žije tam už 5000 rokov. Kobra má veľmi nezniesiteľnú nočnú moru, ktorej sa nevie zbaviť. Každú noc sa na ňu, a je z nej vystrašená na smrť. Sníva sa jej, že ju raz jej brat Dikobraz hodí do rýchlovarnej kanvice. Jedného dňa bola Kobra námesačná, a zatúlala do širokého vesmíru. Zobudila sa. Natrafila na mliečnu dráhu a spýtala sa jej:

„Môžem sa sklznúť?“

„Môžeš len ak odpovieš správne na moju otázku. Koľko kilometrov má vesmír?“

„To nevieš, to si taká tupá? No predsa 4,5.“

„Správne!!! Môžeš sa sklznúť.“

Keď sa Kobra sklzla vyletela o 2cm. Ocitla sa na neznámom mieste. Okolo seba videla samé kométy. Všetky sa naháňali okrem jednej. Podišla k nej a opýtala sa jej:

„Prečo sa nenaháňaš s ostatnými?“

„Lebo mám nočné more!“

„Aj ja ich mám.“

Kométa povedala Kobre o tom, ako sa bojí výšok a všetci sa jej za to smejú. Kobra jej povedala svoju nočnú moru. Spolu sa dohodli, že si navzájom pomôžu. Rozhodli sa, že pôjdu do vesmírneho obchodu u Obrusa. „Dobrý deň!“

„Dobrý deň, čo si želáte?“

„Máte prosím, čarovný prášok proti nočnej more?“

„My máme všetko. Koľko si želáte?“

„Aby bolo dosť pre nás obe, mňa i hviezdu Kobru.“

„Má to však malý háčik! Vy dve potom budete musieť plniť večerné želania všetkým malým deťom na svete!“

A aby vedeli čo ich čaká, zaleteli do najbližšieho domu, kde bývali tri deti, ktoré si želali: Malý Peťko chcel autíčko na ovládanie. Staršie dvojččky Kristínka a Timea si priali nové rozprávkové knižky o Medvedíkovi POOF. Vrátili sa do obchodu kúpili si čarovný prášok. Stali sa najlepšími kamarátkami a odvtedy plnia želania ľuďom na celom svete.

Rozprávka naopak - Martinko Klinkaš

Danka Igazová a Romanka Antalová

Táto rozprávka sa nám zdá trochu čudná. Rozprávka je o dievčati, ktoré sa volá Helena. Matka kniežaťa klamala, že vie priať zlaté nite z konopí, potom ju predá za pol merice zlata. Nakoniec ju zachráni Martinko Kinkaš, Helena však bude musieť uhádnuť jeho meno. Helena sa bude kôli tomu trápiť, pretože nevie jeho meno. Zachráni ju žobráčik, ktorý jej jeho meno povie. Ale poďme na tie nedostatky. Nechápem, ako môže matka svoju dcéru biť po prstoch kameňom a ešte k tomu ju predáť. Nevie prečo sa Helena nebránila, keď ju matka bila po prstoch. Prečo vlastne nič nerobila, keď ju to knieža bralo preč? Možno to chcela. Ako sa dajú priať zlaté nite z konope? Potom keď tej Helene konečne prišiel pomôcť Kinkaš, asi bol Spiderman, keď vyskočil až na hradby. Chúďa Helenka, musela hádať jeho meno, veď mien je veľmi veľa. Ako mohol mať Kinkaš čižmy zo všetkej kože, potom by nemuseli existovať vši, veď v tej dobe pomaly ani nevedeli, čo je to voš. Keby sa aj dnes šli topánky zo všetkej kože, nebolo by ich tak veľa. A pritom ako mohol v tých topánkach chodiť a skákať, keď boli také krehké? A kde sa tam vzal ten žobrák, keď tam predsa museli strážiť strážcovia? A ako mohol na hrad vyliezť, veď hrady sa stavali na kopcoch. Čo ak tá miestnosť, v ktorej bola Helena bola na poschodí? Ako mohol žobráčik objaviť Kinkašovo bydlisko, a ako ho mohol počuť, veď keby som bola Kinkašom, radšej by som si našla nejakú dieru, v ktorej by som bývala, akoby ma mohol niekto počuť. Ale veď všia koža by sa pri teplote spálila, veď on by to mohol vedieť. V tejto rozprávke trochu prehánajú. Tak napríklad: tak asi na konci, že vraj si trhal vlasy a ešte k tomu sa celá izba triasla. Z ľudského kriku sa podľa mňa nemôže celá izba triasť. Tak to je koniec. Skúste sa aj Vy zamyslieť nad každou rozprávkou, ktorú si prečítate.

Pretvárka

Michaela Kubicová

Jeden človek a veľa tvárí . Tiež takého poznáte? Nie ste sami. Ak sa dnes niekto nepretvaruje, je buď už dávno mŕtvy, alebo je postihnutý chorobou ako je obrna.

Dnešní ľudia sú hlavne plní zloby, pretože tu nič nefunguje! Nič nejde, nič sa nikomu nedarí a ak sa aj nejakému jedincovi niečo darí, ostatní mu to nedoprajú a závidia. Každý robí každému napriek, vysmieva sa mu a ohovára. No a má to ešte jednu chybu. Toto všetko si robia ľudia za chrbtom.

A potom vznikajú situácie: Ona povedala, že ty si povedal o ňom, že on povedal o mne a o nej... Každý na všetko nadáva a zvaľuje vinu na každého komu príde

na meno. Ak príde o prácu, v každom prípade za to môže zamestnávateľ, alebo štát. Zlý pracovný výkon neprichádza ani len v úvahu. Za vykradnutým domom iste musia stáť tí naničhodní Rómovia, ktorým práca nič nehovorí. Zvyšovanie cien v obchode sa pripisuje nenažraným dodávateľom. Ale kto by si neulial pár eur, keby mohol? Havarujete autom a pri vyplatení pôžičky zistíte, že ste za posledný polrok nezaplatili, tým pádom nedostanete nič? To sa iste isto môže stať iba vám, iba vám sa stávajú zlé veci, nikomu inému, preto v kuse frľete, aké to máte ťažké a vyhovárate sa, že nie ste dieťa šťasteny a vy by ste aj mohli byť šťastný keby...

KeBy bolo keDy. Deti šťasteny nie sú. Ľuďom sa buď darí, alebo sú úplne na dne. A ak ste na dne, aj to je niečo, aj k tomu sa treba nejako dopracovať. A ak aj niečo pokazíte na začiatku, hneď sa na to aj vys... vykašlete, na čo sa vy budete snažiť ďalej? No na čo? Ak by to tak robili všetci, na svete nie je jedinej knihy. Nehovorte to, čo si nemyslíte, zbytočne nebedákajte a neľutujte sa za účelom, aby vám to ostatní vyvracali, aby ste si vypočuli, ako dobre vyzeráte, ako sa vám darí a aké pekné oblečenie a vlasy a zuby a auto a sedačku a pleť máte! Ostatní sa vám budú vtierať, i keď vedia, čo chcete počuť, ale čo by sa oni nepovtierali, čo ak od vás budú o mesiac niečo potrebovať. Ide vám to na nervy? Nie?! No.... mňa mama učila, že klamať sa nemá. Náhodou ste dnes videli niekoho, ako chcel byť vtipný ale bol iba trápny. Pomysleli ste si ... chudáčik, aký je trápny, hrá sa na niečo, čo nie je a ostatní sa tvária, že je vtipný, ale myslia si to isté čo vy. Prečo mu to nikto nepovie? Lebo by bol za zlého, pretože ďalšia skvelá ľudská vlastnosť je nafučať sa za pravdu. A ak mu to nepoviete do očí v tej chvíli, potom poviete niekomu inému, aký bol trápny a aj tak sa to dozvie, či od vás, alebo od iných, dozvie sa to a bude na vás urazený, alebo sa bude tváriť, že o tom nevie, a niekde za rohom vám skritizuje aj chl p v obočí. Takže ... vaše záporné myšlienky si nechajte pre seba, ak vám vadí, že budete terčom kritizovania. Povedali ste si práve, že je to všetko hlúpe? Všetkým to dôjde, až keď to vidia napísané, ale jedno nás našťastie v plnom rozsahu ospravedlňuje, veď sme iba ľudia.

Prečo sú hviezdy žlté ?

Klárka Filová a Jakubko Dobeš

Hviezdy, hviezdíčky, ktoré sa na nás usmievajú z nočnej oblohy na nás žiaria žltou farbou. A prečo je žltá? Nieкто by povedal, že si ju hviezdíčky zobrali od slniečka. Ale to vôbec nie je pravda. Bola raz jedna malá zvedavá hviezdíčka a nemala na sebe žiadnu farbu. Vybrala sa preto do hviezdíčkového módného salónu. A čo sa stalo potom? V salóne ju čakal módný návrhár mesiačik. Mesiačik mal na sebe žltú farbu. Chcela vyskúšať modrú farbu. Nechcela tmavé farby, ale chcela nejakú bledšiu farbu. Vyskúšal jej ružovú farbu. Nevideli ju tak išla do salóna krásy. Vyskúšal jej

žltú farbu. Tá sa jej páčila sa jej. Videli ju na oblohe.

Prečo pršia dážďovky

Denisa Tekulová

Začalo sa to krásnym slnečným dňom. Konečne zazvonil v škole zvonček a ja som sa po siedmych hodinách nudy vybrala pomalým vegetným krokom konečne domov. Jak som tak rozmýšľala nad tým ako mame poviem že som dostala trojku z dejáku, tak som počula niečo chrupčať pod mojou nohou. Nerobila som s toho vedu lebo som si myslela že je to moja ďalšia chrústia obeť. No len potom som stále viac a viac počula niečo praskať a nakoniec mi to nedalo. Po dlhom pláne, ktorý som zamýšľala použiť na mamu, aby mi odpustila tú trojku som sa konečne pozrela. Bola to invázia dážďoviek. A hneď mi svitlo. Oni ma chcú zachrániť od maminho kriku. No hneď som si dala facku a vrátila som sa do reality, lebo ako ma môžu zachrániť dážďovky. A tak ma to napadlo. Pozrela som sa do neba a zbadala som tam toho debila z druhého poschodia. A spomenula som si, že som včera kôli nemu nemohla zaspať. Ten Jaro, alebo ako sa to volá, včera do rána kopal dážďovky. Však mi aj bolo divné, že by ma chcel niekto v tomto zapadákové zachrániť. A tak som prišla domou a odpykala som si to sama bez dážďoviek.

Podnikatelia hľadajú šťastie v peniazoch

Lukáš Hanko

Človek, ktorý by chcel v živote dobre pracovať, od malička musí makať na niečom, čo by v živote dokázal. Mnohí ľudia chcú byť slávnymi v oblasti práce, nie vždy sa im to však podarí. Iní ľudia chcú mať zase harmonickú rodinu a stačí im práca, ktorá nie je až tak dobre finančne ohodnotená, ale stačí im to na prežitie v tomto svete. A napokon sú tu takí ľudia, ktorí chcú „všetko“ – chcú aj peniaze aj rodinu, ktorá bude dobre finančne zabezpečená a peňazí na toľko aby si mohol dovoliť na všetko čo si len ukáže. Všetko sa to začína v základnej škole, tam sa ukáže, že čo by to dieťa zaujímalo v živote.

Myslím si, že vplyv triedneho učiteľa na žiaka je veľmi dôležitý, pretože on nám vysvetľuje veci, ktoré využijeme vo vlastnom živote. Veľký vplyv na nás majú aj naši rodičia. Potom nasleduje stredná škola, po ktorej skončení sa už človek môže rozhodovať, že akú prácu chce robiť. Ľudia, ktorí chcú byť na vyššej nohe musia mať aj vysokú školu, samozrejme nie vždy to je tak. Niektorí ľudia, ktorí vyštudujú vysokú školu idú pracovať na rôzne povolania ako sú: doktor, právnik, učiteľ a pod..

Napríklad takí podnikatelia chcú veľmi zarobiť peniaze pre svoju rodinu a keď ju nemajú tak zbierajú peniaze pre svoje chútky. Každý podnikateľ zbiera peniaze pre svoje potešenie a pre svoju túžbu stále niečo dokazovať.

Ostrov stratených Mini opičiek

Sima Jandáková

Bola raz jedna Zem. Na tej Zemi bola jedna hora. Za tou horou jedno more, ktoré sa vlievalo do jedného oceána. A na tom oceáne bol jeden ostrov. Na tom ostrove si spolu nažívali opičky. Na ostrove boli samé. A bolo ich do slova 1000. Mali sa veľmi radi spolu si zháňali ovocie a iné zdravé pochúťky. Až raz sa im tie pochúťky začali strácať, až sa celkom stratili. Tak si opičky povedali, že ho pôjdu hľadať a ani vo sne ich nenapadlo, že ho mohli vyjesť a ani to tak nebolo.

Opičky si teda horko ťažko museli zvoliť šesť, ktoré mali ísť do džungle hľadať tie stratené pochúťky. Ale opičky sa tiež stratili, tak vyslali druhé a tie sa tiež stratili a aj tie po nich spravili to isté. Tak isto to spravili aj tie 23 a aj 990. Iba jedna z tých opičiek sa vrátila, ale nemala ani jeden zmysel. Nič nevedela, iba jesť, piť, kakať a cikať. A bol iba jeden liek ovocie a 11 opičiek ale bolo ich 10 ale s tou chorou 11 v recepte sa však píše 12 aj stou chorou ktorú majú liečiť.

Tak tých 10 opičiek sa rozhodlo odísť od tej 1a nájsť ovocie aj ho našli ale skamenené a aj opičky tam boli ale tiež skamenené, ale predsa tam bolo jedno ovocie, ktoré nebolo z kameňa tak povedali jednej nech ho donesie, ale ona keď sa ho dotkla skamenela. A potom naň spadla a rozpučila ho a všetky ožili. Aj ovocie bolo super, ale tá jedna rozbitá opička neožila a tá ktorá bola chorá neozdravela, ale ju vyliečili tie druhé. A tak si zase v dobrom spolunažívalo 999 opičiek.

Životopis Raka

Jasmínka Jakalová

Všetci z Poriskovej ulice bežia ku rybníku. Nevedel som, čo sa deje. Bežal som za nimi, lebo som bol veeľmi zvedavý. Keď som tam prišiel nestačil som sa diviť. Narodil sa tam maličký račik. Je úplne krvavo červený a očká...Ach tie jeho oči. Sú väčšie ako sedmokrásy a hlavne v nich má plamienok rebelstva. Všetci skríkli oooooo keď povedal mama. O 12:30 už rákosie bolo zas ticho. 11.11.1111 sa narodil rak menom Ráčik-Dráčik. Meno dostal podľa toho, že má ohnivé oči a podľa toho....., že je rak. Jeho klepietka sú lesklé ako ranná rosa. Každý mu závidí jeho grafit.

Život obyčajného slepého človeka

Petra Petrincová

Dobrý deň, pán prezident. Volám sa Frederik a mám 15 rokov. Píšem Vám tento list kvôli tomu, ako mám ťažký života a aká je nespravodlivosť v tomto štáte. Viete si predstaviť, že sa ráno zobudíte a chcete ísť sám na WC. Je to absolútne normálna vec pre obyčajného človeka, lenže pre mňa až taká nie. Musím mať paličku, ktorou sa pohybujem po mojej izbe a po celom dome, alebo potrebujem človeka, ktorý ma na ten záchod odvedie. A raňajky? Samozrejme sám si nemôžem nič pripraviť a jedlo spoznám až keď ho ochutnám.

A toto je ešte len ráno môjho života. Keď chcem ísť do školy nemôžem ísť sám - musím ísť s mojou mamou - našťastie, že ju mám lebo bez nej by som bol ako kvapka v mori. Moja slepota bola spôsobená už od útleho detstva, keď som mal 3 roky začalo mi pomaly ochabovať očné šošovky a už v 8 rokoch som videl iba obrysy ľudí a moje prostredie, kde sa nachádzam. No a v 11 som už úplne oslepol.

Písať v škole nemôžem do obyčajného zošita, vlastne mne sa písať celkovo ani nedá. Naučil som sa rozoznávať Braillovo písmo a iba podľa toho sa viem orientovať všade. Napríklad, keď chcem ísť do obyčajného obchodu, sám neviem koľko čo stojí a vlastne neviem ani, čo do košíka hádzem pretože obchody sú spravené len pre ľudí, ktorí vidia a nemajú žiadne postihnutie. Pán Prezident myslím si, že by ste mali niečo urobiť pre tých, ktorí majú takéto problémy ako mám ja.

Také Braillovo písmo v bežných obchodoch by nebolo od veci a tiež by ste mohli aspoň na stanici urobiť niečo pre slepých ľudí. Napríklad dať toto písmo na zastávky, ulice, železnice... Určite to chýba! A ešte som zabudol, aké mysle majú ľudia pri ktorých sa pohybujem hovoria si aha to je ten on nevidí a slepec... Samé výsmešky a urážky na moju osobu, veď ja som nikomu nič zlého neurobil, som len človek, ktorý chce plnohodnotne žiť ako aj ostatní. Ďakujem za tento list, ktorý ste si prečítali a vypočuli moje problémy a pokúste sa urobiť s tými vecami aspoň niečo, pretože život je bez toho pre mňa ale aj pre ostatných s týmto postihnutím veľmi ťažký a s týmto by sa to dalo aspoň trochu uľahčiť.

Zázračná krajina

Nina Kurtišová, Adriánka Kozáčková

Bola raz jedna krajina ktorá sa nazývala zázračná krajina. Bol tam čistý potôčik, krásne lesy v tých lesoch krásne stromy. Na kopci bol hrad a vtom hrade bola zlá namyslená princezná. Každý deň chodila pri potôčik, aká je krásna. Pýtala sa každý deň potôčika. „Potôčik môj som najkrajšia na zemi?“ „Si veľmi pekná!“ povedal

potôčik, „ale ešte krajšia je princezná z inej krajiny“. „A ako sa volá?“ „Nemôžem povedať.“ „A prečo?“ „Lebo ak to niekto vysloví, zomrie.“ „Ty klameš, mám už len štvrť hodinu do plesu. Ale to nevadí hlavne aby som ju dobehla.“ Ale ona to nestihla. Tak rýchlo bežala na ples. Keď prišla na ples uvidela tam krásneho princa, ktorý tancoval z jej nepriateľkou Marikou. Pesnička skončila a Marika si odbehla vypnúť rádio. Namyslená princezná išla za ňou potkla sa a skotúlala sa po schodoch von na cestu kde ju zrazil autobus. NAMYSLENA PRINCEZNA ZOMRELA. Zazvonil zvonec a rozprávky je koniec...

Vidím svet, krásny ako kvet...

Lucia Chudá

Moje letne prázdniny boli krásne. Chodili sme na výlety a chodila som na prázdniny ku starej mame boli sme na chate a bývala som najčastejšie doma.

Začiatky leta boli pestré stanovala som na lúke s kamarátmi, bola som doma a kúpala sa v bazéne. Dva týždne som bola u maminy a týždeň u starých rodičov. Boli sme na plavárni. Sestra s frajerom ma zobrali korčuľovať na Kulháň. Chodili sme

na kúpaliska do kina a zase na kúpaliska. Keď som prišla domov tak sme išli do lesa na hríby, ale predtým som sa hodila do bazéna vôbec som netušila aká je tá voda studená. Tak som zvrieskla lebo mi nabehli zimomriavky a vypálila som z bazéna von ako šíp. Bola mi zima a rýchlo som sa obliekla. O dva týždne sme išli na chatu. Chata bola na Duchonke.

Najprv sme mali ísť na Mankovec, lenže deň predtým nám povedali, že sú tam lesníci. Tak ocino vybavil narýchlo chatu na Duchonke. Boli sme tam štyri dni a každý deň i noc bola sranda. Prvý deň bolo len tak. Poobede sme išli na kofolu a hranolky. Večer sme išli všetci na Veľkú Brezu a tam si dali dospelý víno a my sme boli na automatoch. Lenže ja som mala 7eur a všetky som preflákala. Keď som to povedala ocinovi tak ma skoro zabil, lebo to som mala na celý víkend. Ale dal mi ešte 5 eur no tie som si šetrila a vydržali mi.

Druhý deň sme išli asi trikrát na kofolu škoda že tam neboli už kolotoče. Deň predtým ako sme prišli tak odišli. Piatok sme sa večer hrali na schovávačku. Bola úplná tma a mali sme tri lampáše a boli sme štyria. Striedali sme sa, aby mal každý lampáš. Ja som bola tak dobre skrytá, že až som musela prezradiť. Sobotu sme išli na diskotéku. Boli sme tak len chvíľu, ale ocino tam bol dlhšie a povedal že tam bol striptér. Nedeľu sme išli domov a ostatok prázdnin som sa trocha už nudila.

Učiteľ lev

Dominika Zelenáková

Volám sa Dominika. Mám 9 rokov a bývam v Azii. Dievčatá sa mi vysmievajú a bijú ma lebo som trocha škaredá a nosím strojček. A vysmievajú sa mi aj preto, lebo som tu nová. Raz, keď som sa prechádzala po prírode, z džungle vybehol lev. Najprv som sa ho zľakla, začala som utekať. Ale keď ma dobehol povedal mi: „Neboj sa ma!“ Začudovala som sa. Lev rozpráva? Opýtala som sa ho ako sa volá. „Volám sa Simba.“ Keď sa ma Simba opýtal ako sa volám ja, povedala som mu veselo: „Ja sa volám Dominika Airová“. Spýtal sa ma prečo som taká smutná. Nechcela som mu najprv o tom hovoriť ale keď som videla, aký je dobrý priateľ povedala som mu to „Vieš, moje kamarátky sa mi vysmievajú že som trochu škaredá. A vlastne nie sú to moje kamarátky.“

„Vieš čo?“ povedal Simba. „Pôjdem zajtra s tebou do školy. Ale tajne!“ Keď nastalo ráno stretli sa Simba s Dominikou pred jej domom. Dominika si pravdaže musela doniesť veľkú tašku, aby sa do nej Simba zmestil. Dlhšie mu to trvalo, kým sa do tej tašky vpratal. Horko-ťažko sa dostali do školy. Pani riaditeľka ju do školy nechcela pustiť s dvoma taškami. Ale keď jej povedala, že to má pomôcky na výtvarnú, pustila ju. Akurát sa začalo vyučovanie, keď vbehla do triedy. Prešli dve hodiny. Bola prestávka. Zbehli sa tri kamarátky, že sa budú vysmievvať Dominike.

Keď prišli pri ňu, vybehol z veľkej tašky lev. Všetky tri sa zľakli. A tak naučil Simba Dominiku nebáť sa.

Virtuálna realita bez hraníc 2012

V závere nášho zborníčka by sme vás radi pozvali na nasledujúci ročník konferencie **Virtuálne realita bez hraníc 2012**.

Súťaž sa uskutoční v **marci 2012**. Všetky informácie sa dozviete na stránke **<http://sccg.sk/~varhanikova/vrbh>**.

Tešíme sa na vašu účasť.